

မြပုလင် နှင့် ညီမငယ်

၁၉၈၅ ခုနှစ် နောက်ပိုင်းတွင် ပြင်စာပေဗိမာန်ပထမဆုရ

ပြာသာဒ်

မြေတော့လည်းမြေ
မြေတော့လည်းမြေ

အပိုင်း (၁) (က)

အရောင်အသွေးစုံလင်လှသော ရောင်စုံမီးလုံးလေးများကို မကြာခဏငေးကြည့်နေမိသည်။ ။ ထိုမီးလုံးလေးများကိုသာ သဲကွဲစွာမြင်ရပြီး ကျန်အရာဝတ္ထုအားလုံးကိုမူ မှုန်ဝါးဝါးသာ မြင်နေရ၏။

ကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးထဲ၌ လှပသောမွှေးပျံ့သော ရောင်စုံပန်းကလေးများကို စားပွဲဝိုင်းနား အသီးသီးတွင် ကပ်ထားပြီး ရနံ့များကိုပေးစေသည်။ ။

အနှစ် ၂၀ကျော် ပျောက်ကွယ်နေသော ပျော်ရွှင်မှုလေးသည် ဤခြံဝင်းကြီးထဲသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိ လာလေပြီ။

စိတ်တိုင်းကျ ဖန်တီးရသော ဤဇည့်ခံပွဲအတွက်ကို ကျေနပ်ပီတိဖြစ်ကာ ပြုံးပျော်နေကြသော အိမ်ရှင်အပျိုကြီး မမနှစ်ယောက်ကမူ စိန်ရွှေရတနာများ အပြည့်စီခြယ်ထားပြီး၊ ဟိုမှာ သည် မှာ လူးလာခေါက်တုံ့သွားလာရင်း ပျော်မြူးနေကြ၏။

ထိုည၌ အပျိုကြီးညီအစ်မ လှနေကြသည်။ ။

ထို့အတူ သူတို့ ၏ တစ်ဦးတည်းသော ချစ်လှစွာသော တူမလေး သတို့သမီး မသင်းနွယ်လည်း သိပ်လှနေ၏။

ငွေမှ င်များ ကြဲပက်ထားသည့် အဖြူရောင် ဝတ်စုံလေးသည် သွယ်လျသော ခန္ဓာကိုယ်လေး တွင် သေသပ်စွာတွဲခိုနေပြီး လမ်းလျှောက်သ

ည့် အခါတိုင်း တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ရှားသွား၏။ အပြာရောင် ဘက်လှသွား
သော ပဝါပါးလေးသည် လည်း လေအဝှေ့တွင် လူးလွန့်ကခုန်နေသည် ။
ပတ္တမြားတစ်ရစ်၊ စိန်တစ်ရစ်နှင့် လည်မှာ ဆွဲထားသော လက်ဝတ်ရတ
နာများက မီးရောင်အောက်တွင် တဖျပ်ဖျပ် လင်းလဲ့နေပြီး လက်ကလေး
လှုပ်ရမ်းသည့် အခါတိုင်း၊ ခေါင်းကလေး ခါယမ်းသည့် အခါတိုင်း လင်း
လဲ့သွားသော သတို့ သမီးလေးအား လူတိုင်းငေးမောကြည့်နေကြသည် ။

ဖြူသော၊ နွဲ့သော၊ ယာဉ်သော မိန်းကလေး၏ အလှကို ဧည့်ပရိသတ်
အားလုံးက ချီးကျူးကြ၏။ အစစပြည့်စုံနေသော ဆုတောင်းကောင်း
သော မိန်းကလေးတစ်ဦးဟူ၍ ထင်မြင်ချက် ချပေလိမ့်မည်။

ထို့အပြင် အရပ်မြင့်မြင့်၊ အသားသတ်လတ်နှင့် ဥပတိရုပ်ခန့်ညားလှ
သော သတို့ သားကြီးနှင့် လွန်စွာလိုက်ဖက်ညီကြောင်းကိုလည်း မှတ်ချ
က်ချ၍ ချီးကျူးကြပေလိမ့်မည်။

နေနှင့် လကဲ့သို့ တင့်တယ်လွန်းလှပါသည် ။

လိုက်ဖက်လွန်းလှပါသည် ။

သို့သော် ... မသင်းနွယ်ရင်ထဲ မီးလောင်နေ၏။ တငွေငွေ တမြွေမြွေ
လောင်ကျွမ်းလျက်ရှိသော မီး၏ အပူငွေ့ကြောင့် မျက်နှာလေးနွမ်းလျနေ
၏။

သတို့ သားလက်ကို တွဲခိုရင်းက သူများ ရယ်လျှင် မသင်းနွယ်ရယ်
လိုက်သည် ။ သူများ ပြုံးလျှင် မသင်းနွယ် လိုက်ပြီးသည် ။ ဘယ်သူ့ကိုမျှ
မမြင်ဘဲ အမြင်အားလုံးမှုန်ဝါးဝါးနှင့် ...

“ လာလေ ”

တစ်ချက်တစ်ချက်လက်ကို ဆောင့်ဆွဲပြီး ဖျစ်ညှစ်သတိပေးခံလိုက်ရ

၍ သတိဝင် လာပြီး သူ့နောက်ကို လိုက်သွားရသော်လည်း မသင်းနွယ်
ဘာကိုမျှ သတိမထားမိပေ။

“ဒီမှာ အမိရဲ့ ... ခင်ဗျား မလှုပ်တလှုပ်လုပ်မနေနဲ့ ၊ ကျုပ်တို့ အဖို့ ဒီ
လူထု ပရိသတ်ကို နှုတ်ဆက်ဖို့ က ခင်ဗျားပုံစံနဲ့ ဆိုရင် ဒီတစ်ညလုံး
တောင် ဧည့်ခံလို့ ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး ။ မြန်မြန်လာ”

သတ်မှတ်ထားသည့် စားပွဲတွင် ခေတ္တထိုင်ပြီး မုန့်စားနေစဉ် သတို့
သား၏ အပြောကြောင့် မသင်းနွယ် မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် မော်ကြည့်
မိသည် ။

စူးရှထက်မြက်သောမျက်လုံး၊ လိုလားချစ်ခင်ဟန်မပြသောမျက်လုံး၊
မကျေနပ်သောမျက်လုံး၊ ထိုမျက်လုံးကို မသင်းနွယ်ရင်မဆိုင်ရဲ၊ တွေ့စ
ကတည်းက ရင်မဆိုင်ရဲပေ။ ကြောက်ရွံ့အားငယ်စွာဖြင့် မျက်လွှာချလို
က်မိ၏။

သူ့အနားမှာ နေ၍ အခိုးအငွေ့လေး အဖြစ်ဖြင့် လွင့်မျော ပျောက်ကွ
ယ်သွားပါစေဟု အခါခါ ဆုတောင်းမိသည် ။

သို့သော် ... ကြီးဒေါ်များ အသက်သွင်းထားသည့် ကျောက်ဆစ်ရုပ်
လေးသည် ကြီးဒေါ်များ အလိုကျ စေခိုင်းထားသည့် အတိုင်း သတို့ သား
လက်ကို ချိတ်တွဲ၍ ဧည့်ပရိသတ်များကို ရယ်ပြရမည်၊ ပြုံးပြရမည်၊
လောကွတ်စကားဆိုရမည်။

“သမီးလေး”

မသင်းနွယ်ရင်ထဲ သိမ့်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားသည် ။ ဤလောက
ကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်တွင် မသင်းနွယ်အား ‘သမီး’ဟု ခေါ်သူမှာ တစ်ဦး တစ်
ယောက်တည်းသာ ရှိပါသည် ။

“ဒေါက်တာကျော်သူ”

“ဦးဦး”

တိုးတိုးလေးခေါ်ပြီး ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်၏။ မင်္ဂလာပွဲအစကနေ ယခုအထိ ထိုစကားလုံးလေးသာ ပြောဖူးသည် ။

“မင်္ဂလာညပါ သမီးတို့ ရယ်”

ဒေါက်တာကျော်သူ၏ တည်ကြည်ခန့်ညားသော ဥပမိရပ်ကြောင့် သတို့သားကလည်း အလိုလို ထရပ်လိုက်၏။

“ဦးက ဒေါက်တာကျော်သူပါ။ ဟိုဘက်ခြံမှာ နေတယ်လေ၊ သမီးလေး မသင်းနွယ်တို့ ရဲ့ ကျန်းမာရေးကို တာဝန်ယူရတဲ့ ဆရာဝန်၊ အိမ်နီးချင်း ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေဆိုလည်း မမှားဘူးပေါ့ကွယ်၊ မောင်ပါ မသင်းနွယ်တို့ အိမ်သားဖြစ်သွားတော့ ဦးနဲ့ လည်း အိမ်နီးချင်း ဆွေမျိုးတော်စပ်သွားပြီပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ ...”

နူးညံ့ညင်သာစွာ စကားပြောတတ်သော ဦးကျော်သူကြောင့် သတို့သားအလိုလို ဦးညွှတ်မိသည် ။

“ထိုင်ကြပါကွယ် ... ဦးလာလို့ အစားအသောက် ပျက်သွားပြီပေါ့၊ ဆက်စားပါဦးကွယ်၊ ဦးက ဒီသမီးလေးတို့ ကို ဂုဏ်ပြုချင်လို့ သီးခြားထလာတာပါ”

ဦးကျော်သူက သူ့လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဘူးလေးတစ်ဘူးကို မသင်းနွယ် လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်ပြီး ...

“သမီးအမေအပ်ထားခဲ့တဲ့ ဆွဲပြားလေးကို ပြန်ပေးတာပါ၊ ဦးဦးက

သမီးဆွဲထားလို့ ရအောင် ကြိုးလေးထည့်ပေးလိုက်ပြီး လက်ဖွဲ့တာပါ။ ဖွင့်ကြည့်ပါဦး သမီး”

‘သမီးအမေ’ဟူသော စကားသံကြောင့် တုန်ယင်သော လက်ချောင်းများ ဖြင့် ဘူးလေးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ အသည်းပုံဆွဲပြားလေး၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ...

‘ရီ + ထွန်း’ ဟူသော စာလုံးလေးများ ထိုးထား၏။

“အထဲမှာ ဓာတ်ပုံပါတယ်၊ နောက်မှ ဖြည်းဖြည်းဖွင့်ကြည့်နော်သမီး”

မသင်းနွယ်လည်ချောင်းဝ၌ စကားလုံးများ ဆို့နစ်နေပြီး မည်သည့် စကားမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ခေါင်းကိုသာ တွင် တွင် ညိတ်ရင်း ဘူးလေးကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ ။

ဦးကျော်သူကို မော်ကြည့်သော မျက်လုံးလဲ့လဲ့လေးထဲတွင် စကားလုံးများ ထောင်ပေါင်း များစွာ ပြောနေကြောင်း ဦးကျော်သူသိသည် သို့ဖြစ်၍ သက်ပြင်း တိုးတိုးလေး ချလိုက်ရင်း ...

“သမီးတို့ အိမ်ထောင်ရေး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ပါစေကွယ် ... မောင်ရေ သမီးလေး မသင်းနွယ်ဟာ သိပ်ပြီးအားနည်းတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ မောင်က ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ စောင့်ရှောက် ပါကွယ်၊ သမီးကလည်း ရှိရှိသေသေနဲ့ ကိုယ့်အိမ်ဦးနတ်ကို ပြုစုနော်သမီး၊ သမီးစိတ်ချမ်းသာပါစေကွယ်၊ ကဲ ... စားကြဦး၊ ဦးဦးပြန်တော့မယ်”

အနားမှ ထွက်ခွာသွားသော ဦးကျော်သူကို မျက်စိတစ်ဆုံး ငေးကြည့်နေမိသည်။ ။ လက်ထဲတွင် တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဘူးလေးထဲတွင် ...

ဖေဖေပုံ ... မေမေပုံဟူသော အသိလေးကြောင့် ရင်ထဲမှာ သိမ့်သိမ့်ခါ

အောင် လှုပ်ရှား နေသည်။ ။

“မသင်းနွယ် ... ခုနက ဒေါက်တာကျော်သူ ဘာလာပေးတာလဲ၊
ကြီးကြီးကိုပြစမ်း”

ရုတ်တရက် အနားရောက်လာသော ဒေါ်တင်မကြီးက မသင်းနွယ်
လက်ထဲမှ ဘူးလေးကို အတင်းအဓမ္မ တောင်းကြည့်သည်။ ။
ပါးစပ်ကပြောလည်း ပြော။ လက်ကလည်း မသိမသာ နွယ်လက် ထဲမှ
ဘူးလေးကို အတင်းယူနေ၏။

ဘူးလေးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဒေါ်တင်မကြီးမျက်နှာသည်
ညိုမှောင်သွားပြီး အလိုမကျဟန် ပေါ်လွင်သွား၏။

“အခု ရှုပ်နေသေးတယ်၊ ကြီးကြီးသိမ်းထားလိုက်မယ်နော်”

မသင်းနွယ်က အလန့်တကြားနှင့် လှမ်းတားမည်အပြု
ဒေါ်တင်မကြီးက ချာခနဲလှည့်ထွက် သွားပြီး ဘူးလေးကို ယူသွားလေပြီ။

မသင်းနွယ်၏ မျက်လုံးများက ဝမ်းနည်းတုန်လှုပ်မှုဖြင့်
ဒေါ်တင်မကြီးနောက်သို့ ပြေးလိုက်ရ ကောင်းနိုးနိုး၊ အတင်းအော်တော
င်းရ ကောင်းနိုးနိုး စဉ်းစားရင်း ဝေခွဲမရဟန် ပေါ်လွင်နေသည်။ ။

ထို့နောက် ချက်ချင်းပင် နံဘေးမှ သတို့ သားအား၊ အားကိုးတကြီး
လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သတို့ သားက ဘာမျှမသိဟန်ဖြင့် မုန့်ကိုသာ ငုံ့စား
နေသည် ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ...

အားကိုးရာ မဲ့သွားသော မျက်လုံးလေးက မှိုင်းညို လာပြီး မျက်လွှာ
လေးကို တဖြည်းဖြည်း ချလိုက်၏။

ဆုံးရှုံးမှုကြောင့် အားအင်များ ကုန်ခန်းသွားသည် အထိ ရင်ထဲမှာ လွ
တ်ဟာ၍ သွားတော့ သည်။ ။

“မြန်မြန်စားလေ ... ပြီးသွားပြီလား”

ရုတ်တရက် သတို့ သားအမေးကြောင့် ကသောင်းကတန်းနှင့် ခေါင်း
ညိတ်လိုက်၏။

“ဒါဆိုထ ... သွားမယ်”

လက်မောင်းကို ကြမ်းတမ်းစွာ ဆွဲထူလိုက်သော သတို့ သား၏ လက်
ထဲသို့ ကျောက်ဆစ် ရုပ်လေး တစ်ရုပ်ကဲ့သို့ ပါသွားသည် ။

ယင်းကျောက်ဆစ်ရုပ်သည် ဒေါ်တင်မကြီး၊ ဒေါ်တင်မလေးတို့ ၏ စိ
တ်တိုင်းကျ အချိုးကျစွာ ထုလုပ်ထားသော ကျောက်ဆစ်ရုပ်သာ ဖြစ်ပါ
သည် ။

ယခုအခါ သတို့ သား ကိုသက်ဦးမောင်၏ ကျောက်ဆစ်ရုပ် ဖြစ်ပေ
လိမ့်မည်။

*

“စိမ်း ... မောင့် အချစ်စိမ်းကို မောင် စိမ်းကားတာ မဟုတ်ဘူး နော်
စိမ်း”

နားမလည်သော မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် ငေးကြည့်နေမိသည် ။
တစ်ခါမျှမမြင်ဘူးသော အရက်မူးနေဟန်ကြောင့် မသင်းနွယ် ကြောက်
ရွံ့စွာဖြင့် တံခါးကြားတွင် ပုန်းနေလိုက်၏။

“စိမ်း မောင့်ကို သူတို့ ငွေနဲ့ ဝယ်ကြတာ၊ ရွှေနဲ့ လဲလှယ်ကြတာပါ
စိမ်းရယ်၊ စိမ်းကို မချစ်လို့ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ မောင် ... စိမ်းကို သိပ်ချစ်
တယ်၊ အချစ်နဲ့ မောင်ခွဲရတာ မောင့်ရင်ထဲက အသည်းတွေကွဲပါပြီ စိမ်း
ရယ်”

ခမ်းနားစွာ ပြင်ဆင်ထားသော မင်္ဂလာခုတင်ကြီးတွင် တစ်ယောက်တည်း လူးလှိမ့်နေသော ခင်ပွန်းအရာ မြောက်သွားသူကို ကြောက်ရွံ့စွာ ငေးနေမိ၏။

ပျော်ရွှင်ရမည့် မင်္ဂလာဦးညတွင် အချစ်ဦးအား တမ်းတနေသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အဘယ်သို့သော မိန်းကလေးက ကြည်ဖြူမှာနည်း။

မသင်းနွယ်လည်း မကြည်ဖြူနိုင်၊ တံခါးကြားမှ နေအောက်နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းလေး ကိုက်ပြီး မျက်လုံးကို မှီတ်ထားလိုက်သည်။ ။

မျက်လုံးထဲတွင် အမှောင်ထုသာလျှင် ကြီးစိုးနေ၏။ ထိုအမှောင်ထုကြားတွင် မသင်းနွယ် လျှောက်လှမ်းနေရသည် မှာ ကြာမြင့်နေလေပြီ။ ယခုဘဝလမ်း အပြောင်းအလဲ၌ လည်း အလင်းရောင် မြင်မလိုလိုနှင့် အမှောင်ထုကား ဆိုးဝါးစွာ ကြီးစိုးသွားပြန်ပြီလား။

မျက်လုံးအစုံမှာ ကျိန်းစပ်ပူလောင်နေ၏။

သတို့သား လူပျိုညဆင်နွဲ့နေသော အချိန်တွင် မသင်းနွယ်တစ်ယောက် လူးလှိမ့်ငိုကြွေးခဲ့ရသည်။ ။

ဦးကျော်သူ လက်ဖွဲ့ထားသော ဘူးလေးအား ဒေါ်တင်မကြီးထံမှ ပြန်တောင်းစဉ် ဒေါ်တင်မကြီးက အတင်းငြင်းဆန်နေပြီ။

“ညည်းအဖေ အမေသေသွားပြီပဲ၊ ဘာပြန်ပြီး အောက်မေ့စရာလိုလို့လဲ၊ အရေးကြီးတာက ညည်းယောက်ျားကို ပြုစုပြီး မယားဝတ္ထရားနဲ့ အညီ နေဖို့ ပဲပေါ့”

ဟူ၍ အစချီပြီး မယားဝတ္ထရားများကို အပျိုကြီးပီပီ စာတွေ့ သူများ

တွေ ဟောပြော ပို့ချသည် ကို အချိန်ကြာမြင့်စွာ ငြိမ်သက်နားထောင်ရင်း ဆွဲကြိုးကိစ္စ ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

ကြီးငယ် ဒေါ်တင်မလေးက တူမချော မသင်းနွယ်အား မင်္ဂလာဦး အိပ်ခန်းရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ လိုက်ပို့ရင်း မနမ်းစဖူး တူမပါးပြင်ကို တယုတယနမ်းကာ ...

“ငဲ့တူမလေး ဒီနေ့ကစပြီး အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်သွားပြီကွယ်၊ ကြီးငယ် နှမြောလိုက်တာ”

ရင်ထဲမှာ သိမ့်သိမ့်တုန်ခဲ့သည် ။ ကြီးငယ်ပို့ပေးခဲ့သော မင်္ဂလာခုတင် ကြီးပေါ်ထိုင်ကာ ချောက်ချားလွန်းသောကြောင့် ရုတ်တရက်ထရပ်လိုက်၏။

ခမ်းနားလွန်းလှသော၊ အဖိုးတန်လှသော မင်္ဂလာအိပ်ရာကို နံဘေးမှ ရပ်ကြည့်ရင်း မျက်ရည်များ ယိုစီးကျလာခဲ့သည် ။

ဂုဏ်နှင့် ဥစ္စာပစ္စည်းတို့ လဲလှယ်ပေါင်းစပ်ထားသော ဤမင်္ဂလာ အိပ်ရာခန်းနားကို မသင်းနွယ် မည်ကဲ့သို့ အိပ်စက်ရမည်နည်း။

မမြင်ဘူး၊ မတွေ့ဘူး၊ မရင်းနှီးဘူးသော သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် အတူယှဉ်တွဲ အိပ်စက်ရမည်ဆိုတော့ ...

အတွေးများ နှင့် အတူ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထ လာပြီး ဝမ်းနည်းစွာ ငိုရှိုက်မိသည် ။ စုပုံထားသမျှ၊ ဟန်ဆောင်ထားသမျှကို ဖွင့်အံ့၍ တစ်ဦးတည်း အားပါးတရငိုရှိုက်ခဲ့သည် ။

ယခုသူသည် လည်း မိမိကဲ့သို့ အချစ်ဦးကို တမ်းတရင်း မူးမူးနှင့် အော်ဟစ်နေခဲ့သည် ။ သူသည် ယောက်ျားဖြစ်သောကြောင့် မျက်ရည်မကျခဲ့၊ မငိုခဲ့ပါ။ သို့သော် အရက်အားကိုးနှင့် အချစ်ဦး ရှိကြောင်း၊ မသင်း

နွယ်ကို မချစ်ဘဲနှင့် ယူလိုက်ကြောင်း သူ့အချစ်ဦးကို တိုင်တည်နေသည် ။ မသင်းနွယ် မသိအောင်လည်း အော်ဟစ်ပြောပြနေ၏။

မသင်းနွယ်ကတော့ ...

မိန်းမသားတို့ ၏ တိတ်တခိုးမျက်ရည်ဖြင့်သာ အချစ်ဦးကို ငိုကြွေးခြင်းဖြင့် တမ်းတရသည် ။ မိန်းမသားပီပီ ကြောက်ရွံ့အားငယ်စွာဖြင့် အချစ်ဦးကို နှလုံးသားထဲမှာ သာ အပြီးတိုင် မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်၍ ဖျောက်ဖျက်လိုက်ရသည် ။

မသင်းနွယ်သည် မိန်းမသား။

အထူးသဖြင့် ကြီးဒေါ်အပျိုကြီးနှစ်ဦး၏ ပုံစံခွက်ထဲတွင် လောင်းထည့်ခြင်းခံရသော ဖယောင်းရုပ်၊ အလိုရှိတိုင်း ပုံဖော်၍ ရသော ဖယောင်းရုပ်သာ ဖြစ်ပါသည် ။

ထိုဖယောင်းရုပ်ကလေးတွင် နှလုံးသားမပါလျှင် အလိုရှိတိုင်းပုံဖော်၍ ရပေလိမ့်မည်။ ခံစားချက် ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ငြိမ်သက်နေပေလိမ့်မည်။

ခုတော့ နှလုံးသားပါသော ဖယောင်းရုပ်မှာ နှလုံးသား၏ တောင်းဆိုမှု၊ ငြင်းဆန်မှုများ နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြုမှုများကြောင့် တုန်လှုပ်စွာ ငိုကြွေးခဲ့ရသည် ။ ဝမ်းနည်းစွာ ခံစားရသည် ။

မူးမူးနှင့် အိပ်ပျော်သွားသော သတို့ သားအား ဝတ္တရားအရ ခြင်ထောင်ချပေးပြီး ပွင့်နေသော ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့၏။

ဇာခန်းဆီးပြာလေးသည် ညလေပြည်အောက်၌ တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ရှားရုန်းကန်နေ၏။ မဟူရာကောင်းကင်မှ တမှတ်တုတ်တုတ် ကြယ်ကလေးများ သည် မသင်းနွယ်၏ ထာဝရ အဖော်လေးများ ပင် ဖြစ်ပါသည်

တစ်ခြမ်းပဲ့ လကလေးက ဝင်းလဲ့နေသော အရောင်များ ပက်ဖျန်းပြီး မသင်းနွယ်ကို ချောမြူနေသည်။ သို့သော် လရောင်ဝါလေးကား မသင်းနွယ်မမြင်ချင်သော နေရာကိုမူ ဖုံးကွယ်နိုင်စွမ်း မရှိပေ။

မသင်းနွယ်တို့ ခြံထောင့်ရှိ ဟောင်းနွမ်းနေသော ခုံတန်းလျား ရှည်လေးတစ်ခု။

စိန်ပန်းပြာရွက် ပျောက်ကျားကျား အရိပ်ကလေးအောက်တွင် ငြိမ်သက်စွာဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်က မိမိကိုးလင့်နေခဲ့ဖူးသည်။ ။ ထိုခုံတန်းလျားလေး၏ စည်းရိုးတစ်ဘက်ခြားတွင် ပင်လယ်ကမ္ဘီးပင်များ စီတန်းလျက် လေအဝှေ့၌ လှုပ်ရှားရုန်းကန်နေသည်။ ။ ထိုပင်လယ် ကမ္ဘီး ပင်များကြားမှ တစ်စုံတစ်ဦးကို လာနီးနီးနှင့် မျှော်ကြည့်မိ၏။

သုံးနှစ်တိုင်တိုင် ပျောက်ကွယ်နေသော သူ့အရိပ်သည် မသင်းနွယ်အား မျှော်လင့်ချက်ပင် မပေးတော့ပေ။

ချစ်သောအမောင် ...။

“မသင်းနွယ်မလာမချင်း အမောင်စောင့်နေမယ်၊ ဒီစိန်ပန်းပြာပင်အောက်မှာ ရှိနေမယ်နော်၊ ဒီက အပင်မြစ်လေးမှာ ထိုင်နေမယ်၊ မသင်းနွယ် ဆင်းလာခဲ့ပါနော်”

“အမြစ်များ ခုံးထနေသော စိန်ပန်းပြာပင်အိုကြီး၏ ခြေရင်းတွင် ထိုင်စောင့်နေတတ်သည့် ချစ်သူအမောင်၊ ပင်လယ်ကမ္ဘီးပင်များ ကြားထဲမှ လေချွန်သံလေး ပေးကာ ရောက်လာတတ်သည့် အမောင်”

ထိုချစ်သူ အမောင်သည် မသင်းနွယ်အား တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့သည် မှာ သုံးနှစ်ရှိ လေပြီ။

မစွန့်စားရဲသော မသင်းနွယ်အား စွန့်စားရဲအောင်၊ သတ္တိရှိအောင် အားပေးပြီး မသင်းနွယ် သတ္တိရှိလာသောအခါ အမောင်မရှိတော့ပေ။ အမောင်သည် နှုတ်မဆက်ဘဲ အဝေးသို့ ထွက်ခွာသွား လေပြီ။

“အမောင် မသင်းနွယ်မပါဘဲ ဘယ်မှ မသွားဘူး ... ထိုင်စောင့်နေမှာ နော်၊ မသင်းနွယ်ကို အမောင် လှောင်အိမ်ထဲမှာ မထားခဲ့ရက်ဘူး။ ဒီက မ္ဘာလောကကြီး ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းကြောင်း ပြချင်လို့ ပါ၊ အမောင်လေ မသင်းနွယ်ကို လက်ဆွဲပြီး ကမ္ဘာမြေပြင်အနှံ့ လိုက်ပြချင်တယ်ဗျာ”

မသင်းနွယ်ဘဝ၏ ကယ်တင်ရှင်သည် မသင်းနွယ်အား ဘယ်တော့များမှ လာကယ်မည်မသိ။ သူ့အား စောင့်မျှော်ရင်းနှင့် ဒုတိယလှောင်အိမ်ထဲသို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ။ ထိုလှောင်အိမ်သည် သံမဏိလှောင်အိမ် အဖြစ်ဖြင့် မသင်းနွယ်၏ ဘဝကို ကြမ်းတမ်းစွာဖြင့် ထပ်မံပိတ်ဆို့ လိမ့်မည်ဟု မသင်းနွယ် ကြိုတင်မြင်မိသည် ။

မသင်းနွယ်ဘယ်လိုမှ ရုန်းမထွက်နိုင်တော့ဘူး။

“သမီးဟာ အိမ်ထောင်ရှင် ဖြစ်လာတာနဲ့ အမျှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပိုပြီး ထိန်းသိမ်းရမယ်၊ ကိုယ့်ယောက်ျားအပြင် တပါးယောက်ျားလေးကို မော်တောင်မကြည့်ရဘူး၊ စိတ်နဲ့ လည်း မပြစ်မှားရဘူး၊ မတမ်းတရဘူး။ သမီးရင်ထဲ သမီးနှလုံးသားထဲမှာ မောင်သက်ဦးမောင်ပဲ ရှိနေရမယ်နော်၊ ဒါမှ သမီးဟာသစ္စာရှိတဲ့ အိမ်ထောင်ရှင်မကောင်း ပီသမှာ ၊ ငါ့သမီးကို ဖောက်ပြန်တတ်တဲ့ မိန်းမအဖြစ်နဲ့ ဘယ်တော့မှ မကြားချင်၊ မမြင်ချင်ဘူး သမီး”

ကြီးကြီး၏ ဆုံးမသံက နားထဲတွင် ပူလောင်နေဆဲ။ ကျယ်လောင်စွာ ကြားယောင်နေဆဲမို့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် တံခါးကို အလျင်အမြန် ပိတ်လိုက်သည် ။

ချစ်သူအမောင် စောင့်နေတတ်သော စိန်ပန်းပြာ သစ်မြစ်သည် လည်းကောင်း၊ ခြံထောင့်ရှိ ခုံတန်းလျားလေးသည် လည်းကောင်း ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။

အမောင့်အား မသင်းနွယ် နှလုံးသားထဲမှ အတင်း နှင်ထုတ် လိုက်လေသည် ။

“ခွင့်လွှတ်ပါ အမောင်ရယ်”

*

တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသော ဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရသည် ။ ဖျာပေါ်မှာ အခင်းမပါ၊ စောင်မပါ၊ ခေါင်းအုံးမပါဘဲ အိပ်ပျော်နေသည့် မိမိအဖြစ်ကို သတိရကာ ကမန်းကတန်း အိပ်ရာမှ ထလိုက်၏။

သနပ်ခါးကျောက်ပျဉ်နှင့် သနပ်ခါးတုံးများကို မြင်တွေ့ရ၍ မိမိသည် သနပ်ခါးလိမ်းခန်းထဲ၌ အိပ်ပျော်သွားကြောင်း သိလိုက်ရသည် ။

မနေ့ညကမှ စ၍ အပယ်ခံလိုက်ရသောမိမိ၏ တစ်ယောက်အိပ်အပျို့ခုတင်လေးကို ထပ်မံအသုံးပြုလိုက်ရ၍ ကျေနပ်သွားရသည် ။

တစ်ဖက်ခန်းသို့ ကူးနိုင်သည့် တံခါးလေးကို အသာကလေးချောင်းကြည့်လိုက်၏။

အဖြူရောင် မင်္ဂလာအိပ်ရာပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေသာ သူ့အား တွေ့ရသောအခါ ကြက်သီး ဖြန်းဖြန်းထသည် အထိ တုန်လှုပ်သွားမိသည် ။

မိမိသည် အပျို့စစ်လန်းဆန်းဆဲပါ၊ မျက်နှာသစ်ပြီး သနပ်ခါးပါးပါးလေးလူးကာ အောက်ထပ်သို့ ကမန်းကတန်း ဆင်းလာခဲ့၏။

“ဟင် ... သင်းနွယ်၊ ညည်းယောက်ျားနိုးပြီလား”

ကြီးကြီး၏ အမေးစကားကြောင့် ရုတ်တရက်ရှက်သွားသည်။ ။

“ဟင့်အင်း၊ မနိုးသေးပါဘူး ကြီးကြီး”

“အဲဒါကို ညည်းက ဘာလို့ တစ်ယောက်တည်း ဆင်းလာတာတုံး ညည်းယောက်ျား အိပ်ရာကထတဲ့ အထိ စောင့်ပြီး မျက်နှာသစ်ဖို့ လုပ်ပေးလေ၊ ညည်းကို ငါဘာပြောထားလဲ ...၊ သွား သွား”

လျှာလေးထုတ်ကာ ကမန်းကတန်း အိမ်ပေါ်ပြန်တက်လာ၏။ ဒေါ်တင်မကြီးက တူမနောက် ကျောကိုကြည့်ကာ ကျေနပ်ပီတိဖြစ်ရလေ၏။

စိုးရိမ်နေသော အကြောင်းအရာလေးတစ်ခုကို ကျော်လွှားလွန်မြောက်သွားပြီး သူတို့ လိုချင်သော ပုံစံဝင်သွားသဖြင့် တစ်ဦးတည်းသော ဝမ်းမနာ တူမလေးအတွက် ကျေနပ်ပီတိ ဖြစ်နေကြ၏။

သို့သော် မသင်းနွယ်ကမူ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ယောင်လည်လည်နှင့် ပြန်တက် လာပြီး သူနိုးလာသည် အထိ စောင့်နေမိသည် ။ သူသည် ဖက်လုံးကို စိမ်းအမှတ်နှင့် ဖက်ကာ အိပ်နေသလားဟု မသင်းနွယ်ထင်မှတ်ထားပြီး မသက်မသာ သက်ပြင်းလေးချလိုက်သည် ။

ဤကဲ့သို့ မျက်နှာကျောမာမာနှင့် သူအား မိမိတစ်သက်လုံး ပေါင်းဖက်ရမည်ကို တွေး၍ ရယ်မောနေမိသည် ။ ကြက်သီးထနေမိသည် ။

ဗီရိထဲမှ မျက်နှာသုတ်ပဝါကို အသံမမြည်အောင်ဖွင့်ပြီး သွားတိုက်ဆေး၊ သွားပွတ်တံကို အဆင်သင့်ပြင်ထားစဉ်-

“အား”

“အမယ်လေး”

ရုတ်တရက် တစ်ကိုယ်လုံးတုန်သွားသည် ။ စူးစူးဝါးဝါး
အော်သံကြောင့် မသင်းနွယ် အထိတ်တလန့်နှင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်မိ
၏။

သူသည် လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဦးခေါင်းကိုနှိပ်ထားပြီး လူးလိုမ့်နေသည်
ကိုတွေ့ရ၍ မသင်းနွယ် တအံ့တဩငေးနေမိသည် ။

“အား ကျွတ် ... ကျွတ် ... နာလိုက်တာ၊ နာလိုက်တာ”

သူဘာဖြစ်သည် ကို မသင်းနွယ်မသိ၍ ငေးကြောင်ကြောင်နှင့် သူ့အ
နားသို့ မဝံ့မရဲ တိုးသွားသည် ။

“သူ သူ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

“ခေါင်းကိုက်တာ ခေါင်းကိုက်တာ”

ရုတ်တရက် အော်လိုက်သဖြင့် မသင်းနွယ်လန့်သွား၏။ သူသည် မျ
က်ထောင့်နီနီနှင့် မသင်းနွယ်အား လှမ်းကြည့်နေသည် ကို တွေ့လိုက်ရ
၍ မသင်းနွယ်ခြေလှမ်းလေး တုံ့သွားသည် ။

“မမသင်းနွယ်၊ ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်”

“ဘာမှ မလုပ်ပေးနဲ့ ၊ သွား ... သွား၊ အနားက ထွက်သွား”

လိပ်ပြာလွင့်သွားမတက် ကြောက်လန့်သွားမိသည် ။ ထို့ကြောင့် သူ
စိတ်တိုင်းကျ အနားမှ ပြေးထွက်သွား၏။

သူသည် အရက်နာကျ၍ အုံ့ခဲနေသော ခေါင်းကိုကိုင်ပြီး ဘာမှ မသိ
တတ်သော၊ နားမလည်သော၊ ကြောက်ရွံ့တတ်သော မသင်းနွယ်၏ နောက်
ကျောကိုကြည့်ကာ လှုပ်ကိုင် ခါယမ်းပစ်ချင်သော စိတ်ပေါ်ပေါက်
လာလေ၏။

“ဇိုနာနာနဲ့ ”

သူပါးစပ်မှ မကျေမနပ်နှင့် တီးတိုးရေရွတ်နေစဉ် မသင်းနွယ်သည် အောက်ထပ်သို့ ကမန်းကတန်း ပြေးဆင်းလာ၏။ ကြီးကြီးနှင့် ကြီးငယ်က မျက်လုံးလှန်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ညည်း ဘာဖြစ်လာတာလဲ သင်းနွယ်”

“ဟို ... ဟို၊ ကိုသက်ဦးမောင်လေ၊ ဘာဖြစ်လဲမသိဘူး၊ ခေါင်းကိုက်လို့ တဲ့ ”

“ဟင် ညည်းတို့ ဟာကလဲ”

ကြီးကြီးက အလန့်တကြားနှင့် ထရပ်လိုက်သည် ။

ညီအစ်မနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

“ညည်းမနှိပ်ပေးဘူးလား၊ ဇက်ကြောလေး ဘာလေးဆွဲမပေးဘူးလား”

“ဆေးမတိုက်ဘူးလား”

ကြီးဒေါ်နှစ်ယောက်က ထိုင်မလိုထမလိုနှင့် ပျာယာခတ်နေပြီး တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေသည် ကို ထမင်းစားခန်းထဲမှ ဒေါ်အေးကြားသွားပြီး ကမန်းကတန်း ပြေးထွက်လာသည် ။

“ မဟုတ်ဘူး မမတို့ ၊ သူညက သောက်တာ များ သွားတာထင်တယ် ”

“ဟင် ... အရက်သောက်တယ်”

ကြီးကြီးမျက်လုံးပြူးသွားသည် ။ ဒေါ်တင်မလေးက အနည်ငယ် နား

လည်ဟန်နှင့် ခေါင်းညိတ်ပြီး ...

“ဪ ... မမကြီးရဲ့ လူပျိုညဆိုပြီး သောက်ကြတာပဲ၊ သူက တော်ရုံ
မသောက်ဘဲ မူးအောင်သောက်လို့ ထင်တယ်”

“ဟင်၊ အဲဒါဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘာမှ မလုပ်နဲ့ ၊ သူ့ဘာသာသူရေချိုးလိုက်ရင် ပျောက်သွားမယ်၊ ပြီး
တော့ ကော်ဖီကြမ်းထဲ သံပရာသီးတစ်စိပ်ညှစ်ပြီး တိုက်လိုက်ရင် နည်းန
ည်းခေါင်းကြည်သွားမှာ ပါ၊ နေနေ ဒေါ်အေး လုပ်ပေးမယ်”

ဒေါ်အေးက နားလည်ဟန်နှင့် မီးဖိုချောင်ထဲ ပြန်ဝင်သွားသောအခါ
မသင်းနွယ်သည် ကြောင်စီစီနှင့် အနားတွင် ရပ်နေ၏။

“ဟဲ့၊ ညည်းက ဘာလာလုပ်နေတာလဲ သွားလေ၊ ဟိုက မျက်နှာသစ်
ရေချိုးပြီးတဲ့ အထိ စောင့်နေလိုက်”

“ဟင့်အင်း ... မသင်းနွယ် ကြောက်တယ်ကြီးကြီး”

“ဘာ ... ကိုယ့်ယောက်ျားကို ကြောက်နေတာလဲ”

မသင်းနွယ်က ပေကတ်နေစဉ်၊ ဒေါ်တင်မလေးက မသင်းနွယ်အနား
ကို ကပ်ပြီးပြုံးစေ့စေ့ အမူအရာနှင့် ...

“ဒါဖြင့် ညည်းတို့ က ဘယ်လိုအိပ်ကြသလဲ”

“အို ... သူ့ဘာသာသူ မူးမူးနဲ့ အိပ်နေတာ၊ မသင်းနွယ်လည်း ကိုယ့်
ဘာသာအိပ်တာပေါ့”

“ဟေ ကောင်းရော”

ဒေါ်တင်မလေးက သဘောကျစွာ ရယ်မောနေစဉ် ဒေါ်တင်မကြီးက
ညီမဖြစ်သူကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး ဣန္ဒြေမရရန်ကောဟူသော

အကြည့်နှင့် စေ့စေ့ကြည့်၍ ...

“ဒီလို သောက်တတ်စားတတ်မှန်း ငါမသိပါဘူးလေ၊ မခိုင်ပြောတော့ သူ့သားက အသောက် အစားကင်းတယ်ဆို၊ မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ မခိုင် ကို တိုင်မှ ပဲ”

“အို ... မမကြီးကလည်း ၊ ဒီလိုပဲမမကြီးရဲ့ သူတို့ ယောက်ျားလေး ထုံးစံက လူပျိုနောက်ဆုံးည အထိမ်းအမှတ်ပွဲဆိုပြီး သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သောက်ကြစားကြတာ ဒီတစ်နေ့ပါပဲ၊ မောင်သက်ဦးမောင်က အရက် မ သောက်တတ်ပါဘူး၊ ရိုးရိုးသားသားပါ မမကြီးရဲ့ ၊ မမကြီးကလည်း အပျိုကြီးပီပီ ဘာမှ မသိဘူး”

“အမယ်၊ နင်ကတော့ အပျိုကြီးမဟုတ်လို့ လား”

“အား ကျွန်မကတော့ နည်းနည်းပါးပါး ဗဟု သုတရှိတာပေါ့”

“ဟင်း ... ညည်းတို့ ဈေးထဲမှာ ဘာတွေပြောနေသလဲဆိုတာ ငါတော့ ဘယ်တော့မှ နားမထောင်ချင်ဘူး၊ ကဲ မသင်းနွယ် ညည်းက ဘာတွေများ မေ့နေရတာလဲ၊ သွား ညည်းယောက်ျား နားမှာ ပဲနေ၊ အတူ တူဆင်းလာခဲ့၊ ပြီးတော့ မနက်စာကို အတူတူစား၊ ညည်းဟာလေ မ ယားဝတ္ထရား တွေကို ဘာမှ မသိဘူး။ ညက ငါပြောထားရတာ အာကို ပေါက်လို့ ၊ ပြီးတော့ ညည်းခေါင်းထဲမှာ ဘာမှ မရောက်ဘူးသွား”

“ဟို ... ဟို ... မသင်းနွယ် ကြောက်တယ်ကြီးကြီး”

“ဘာ ... ဘာကို ကြောက်ရတာလဲအေ့၊ ဟိုက ညည်းကို ကိုက်စားမှာ မို့လို့ လား၊ သွားစမ်းပါအေ၊ အတော်ကြာ ညည်းမလာလို့ စိတ်တိုနေဦးမ ယ်”

“မသင်းနွယ်ကို အော်လွှတ်မှာ ”

“ညည်းက အလကားနေရင်း ကြောက်နေတာကိုး၊ မအော်ပါဘူးအေ၊ ကိုယ့်မယားအသစ် စက်စက်ကို ဘယ်မှာ အော်မလဲအေ၊ ညည်းကသာ ခွဲခွဲနဲ့နဲ့ ပြုစုရမှာ ”

မသင်းနွယ် စိတ်ညစ်သွားသည် ။ ကြီးဒေါ်ကြီးက အတင်းနှင့်လွှတ် နေ၍ မသင်းနွယ် ကြောက်ကြောက်နှင့် လှည့်ထွက်ဟန်အပြု ဒေါ်တင်မ လေးက မသင်းနွယ်လက်ကို ဆွဲထားလိုက်ပြီး ...

“နေဦး ညည်းမောင်သက်ဦးမောင်ကို ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“အာ ...”

မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ပူထူသွား၏။ ထို့နောက် ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ခေါင်းခါ လိုက်သည် ။

“ဘယ်လိုခေါ်ရမှန်း မသိဘူးကြီးငယ်”

“ဟင်း ... ဒုက္ခပါပဲ၊ ငါတို့ တော့ မယ်သီလရှင်ကို လူထွက်ခိုင်းပြီး ယောက်ျားပေးစားသလို ဖြစ်နေပြီ”

ကြီးဒေါ် နှစ်ယောက်က ပြုံးစေ့စေ့ ဖြစ်နေကြစဉ် မသင်းနွယ်စိတ်ရှုပ် ထွေးစွာဖြင့် နှုတ်ခမ်းလေးကို လျှာနှင့် လျက်ရင်း တွေတွေလေး ရပ်နေ သည် ။

“ဒီမယ် ... ညည်းထက် အသက်ကြီးတော့ ကိုကိုလို့ ခေါ်ပေါ့”

ဒေါ်တင်မကြီး စကားကြောင့် ပခုံးတွန့်မိ၏။

“အို ... မမကြီးက ယောက်ျားတွက ခွဲမှ နဲ့မှ ကြိုက်တာ၊ မောင်လို့ ခေါ်ပါလား”

“အမလေးအေ ... ရှက်စရာကြီး၊ ညည်းကလည်း ကိုကိုလို့ ပဲခေါ်ပါ”

“ကိုကိုဆိုတာ သူညီမတွေ ခေါ်တာပဲ၊ ရောကုန်မှာ ပေါ့၊ ကိုယ်က နည်းနည်းခွဲခြားပြီး သီးသီး ခြားခြားလေးနဲ့ နားဝင်ချိုအောင် ခေါ်ရတယ်၊ မောင်လို့ ခေါ်ပေါ့အေ”

ညီအစ်မနှစ်ယောက်က သူတို့ ဘာသာသူတို့ အခေါ်အဝေါ်ကို ငြင်းဆန်နေကြစဉ် ဒေါ်အေးက တခွီးခွီးရယ်မော၍ အနားရောက် လာပြီး ...

“ရှုပ်ပါတယ် မမတို့ ရာ၊ ကိုကိုရော မောင်ရော ပါအောင် ကိုကိုမောင်လို့ ခေါ်လိုက်ပေါ့”

“အေး ကောင်းတယ်၊ ကြားလား မိသင်းနွယ်၊ ညည်း ညည်းယောက်ျားကို ဦးသက်ဦးမောင်လို့ ခေါ်သံကြားရင် အသိပဲ၊ ကိုကိုမောင်လို့ ခေါ်ကြားလား၊ ဒါကသိပ်မရိုင်း သိပ်မရိုးဘူး ကောင်းတယ်”

လူကြီးသုံးဦး ရယ်မောနေသည် ကို မသင်းနွယ်က ငိုမလို ရယ်မလိုမျှ က်နှာလေးနှင့် ရပ်ကြည့်နေစဉ် ဒေါ်တင်မလေး ရယ်မောရင်း ...

“ကဲ ကဲ စမ်းခေါ်ကြည့်စမ်း ကိုကိုမောင်လို့ ”

“ဟာ ကြီးငယ်ကလည်း ”

မသင်းနွယ် ရှက်ရှက်နှင့် လှည့်ထွက်သွားသည် ကို သုံးဦးလုံးကြည့်၍ ရယ်မောကာ ကျန်ရစ် ခဲ့သည် ။

ဤအိမ်ကြီးတွင် အပျိုကြီးမမနှစ်ယောက်နှင့် ဒေါ်အေးလင်မယား သာရှိသည် ။ မသင်းနွယ် သည် အိမ်၌ အငယ်ဆုံးဖြစ်သဖြင့် သူတို့ စိတ်တိုင်းကျ အိမ်ထောင်ရေးကို ဖန်တီးပေးရသောကြောင့် ဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်နေကြသည် ။

သို့သော် မသင်းနွယ်မူ ကြီးဒေါ်ကြီးနှင့် ခင်ပွန်းကြား မည်သို့နေရမည်ကိုမသိဖြစ်ပြီး ပို၍ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေ၏။

ယခုလည်း လှေကားပေါ်သို့ လေးလံသော ခြေလှမ်းများ နှင့် တက်လာစဉ် နှုတ်ဖျားမှ တီးတိုး ရေရွတ်နေသည်။ ။

“ကိုကိုမောင် ... အစ်ကိုမောင် ... ကိုကိုမောင်”

“အမယ်လေး”

ရုတ်တရက် လှေကားထိပ်တွင် ရပ်နေသော သူ့ကို တွေ့လိုက်ရ၍ အလန့်တကြား အော်မိ သည် ။ သူက မသင်းနွယ်၏ အမူအရာကို ရယ်စရာအနေနှင့် ရယ်ပြီး ...

“ဒါဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟို ... ဟို ... ဦး ... အဲ ... အစ်ကို မောင့်ကို လက်ဖက်ရည် သောက်ဖို့ ခေါ်ခိုင်းလို့ ပါ”

“နေပါဦး၊ အဓိက ကျုပ်ကို ဘယ်လိုခေါ်တယ်၊ ပြန်ခေါ်စမ်းပါဦး”

“ကို ... ကိုကိုမောင်လို့ ခေါ်ရမယ်တဲ့ ”

မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရဲရဲနီကာ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့နှင့် ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် သက်ဦးမောင် မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။ ။

“ဘယ်သူက ခေါ်ခိုင်းတာလဲ”

“ကြီးကြီးတို့ ကပါ”

သက်ဦးမောင် ရင်မောသွားသည်။ ။ မိခင် ဒေါ်ခိုင်ခိုင်၏ စကားကို ပြန်လည် ကြားယောင်မိ သည်။ ။

“ကြီးဒေါ်တွေ ကြိုးဆွဲရာ ကနေတဲ့ မိန်းကလေးပါကွယ်၊ ဘာမှ အပြစ်မရှိဘူး၊ သိပ်သနား စရာကောင်းတာ သူ့ခမျာ ကြီးဒေါ်တွေရဲ့ ပုံစံဝင် အောင်နေနေရတာ အိမ်ထောင်ကျရင်တော့ တစ်မျိုး ပြောင်းလဲမှာ ပေါ့”

သက်ပြင်းလေးခိုးချလိုက်ပြီး လှေကားပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ မသင်းနွယ်က သူ့နောက်ပါးမှာ ယို့ယို့ကလေး လိုက်လာ၏။

လက်ဖက်ရည်ခိုင်း ရောက်သောအခါ သက်ဦးမောင် ပို၍ စိတ်မောရသည်။ ကြီးဒေါ် နှစ်ယောက်က တစ်ယောက် တစ်ပေါက်နှင့် သူတို့ တူမအား ဆုံးမသွန်သင်ပါဟူ၍ တတွတ်တွတ် အပ်နေ၏။

မသင်းနွယ်ကမူ ကျောက်ရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်ကဲ့သို့ မလှုပ်မယှက်လေးထိုင်ရင်း ငေးစိုက်နေသည်။

အေးစက်စက်နှင့် ကြိုးဆွဲရာကနေသော ဤအရပ်လေးအား လူသားသဖွယ် သဘောထား ပေါင်းဖက်ရန်အတွက် အလွန်ဝန်လေးသွားမိသည်။ အစဉ်အမြဲ သွက်လက်သော မြူးကြွနေသော ချစ်ဦးသူစိမ်းနှင့် ကွာခြားလွန်းလှသော ဤမိန်းကလေးအား စိတ်ပျက်မိသည်။

အသက်တော့ရှိပါသည်။ သို့သော် ခံစားမှုမဲ့သော နှလုံးသားမပါသော သံပတ်ပေး စက်ရုပ် လေးလား ...

အသက်သွင်းထားသည့် ဒေါ်တင်မကြီးတို့ ညီအစ်မ၏ ပုံစံသွင်းဖယောင်းရုပ်လေးလား ...

သက်ဦးမောင် ခွဲခြား၍ မရပါ။

*

“ဟင် ... ညည်းယောက်ျားရော မိသင်းနွယ်”

ဈေးမှ ရွှေဆိုင်ကို ဒေါ်တင်မလေးနှင့် အတူ ဖွင့်ပေးပြီး ပြန်လာသော ဒေါ်တင်မကြီးက အလန့်တကြား အော်လိုက်၏။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် မသင်းနွယ်က သူလုပ်နေကျအတိုင်း အိမ်

ကို တံမြက်စည်းလှည်း နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

“ရုံးသွားတယ်လေ ကြီးကြီးရဲ့ ”

“ဘုရားရေ ... တစ်နေ့က မင်္ဂလာဆောင်တယ် ဒီနေ့ ရုံးသွားတယ်၊
ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး ... မဟုတ်သေးဘူး”

ကြီးကြီး ရေရွတ်ပြောဆိုနေသည် ကို မသင်းနွယ်က မျက်လုံးအဝိုင်း
သားနှင့် ငေးကြည့်နေမိ သည် ။

“ငါတို့ လဲ ဒီလောက် မအသေးပါဘူး မိသင်းနွယ်၊ ညည်းမို့ ခံနေတ
ယ်၊ ငါနဲ့ သာ နေရာချင်းလဲ လိုက်ချင်ပါရဲ့ အေ ... အံ့ပါ၊ အံ့ပါ”

ဒေါ်တင်မကြီးကို ကြည့်၍ မသင်းနွယ်ရင်ထဲ ပြုံးလိုက်မိသည် ။ မသ
င်းနွယ်သည် ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို အနားမှာ နေရန်အတွက် မထိ
န်းသိမ်းနိုင်ပါ။ ဦးသက်ဦးမောင်ကို ကြည့်မိလျှင် ကြက်သီးထပြီး ရင်ဖိုရ
ပါသောကြောင့် ကြီးကြီးကဲ့သို့ပင် နေရာချင်းလဲလို့ ရလျှင် မသင်းနွယ်သ
ည် အသက်ကြီးကြီးနှင့် ဇရာဘဝကိုပင် လဲယူ၍ ရလျှင် လဲလိုက်ချင်ပါ
သည် ။

မနက်က ကြီးကြီးပြောသည့် အတိုင်း သက်ဦးမောင်ရုံးသွားကာနီး
အင်္ကျီအဝတ်အစား ထုတ်ပေးသည် ။ တိုက်ပုံထုတ်ပေးသည် ။ ပြီးတော့
အောက်အထိလိုက်ပို့ကာ သူစီးမည့် ဖိနပ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်၏။ ဤသ
ည် ကို ငြိမ်သက်စွာခံယူရင်း ကားပေါ်တက်ခါနီးတွင် မိမိအား ပြုံးထေ
ထေနှင့် ခနဲ့ သွားသော သက်ဦးမောင်စကားကို ကြားယောင်မိသည် ။

“ဒီတော့လည်း အမိက သံပတ်ပေးထားတဲ့ စက်ရုပ်တစ်ရုပ် တာဝန်
ကျေသားပဲ”

မိမိသည် သံပတ်ပေးထားသော စက်ရုပ်ဖြစ်သော်လည်း

နှလုံးသားပါပါသည် ။ သူ့အား ငွေနှင့် ပုံဝယ်ပြီး အမိဖမ်းထားသူအဖြစ်ဖြင့် မသင်းနွယ်အား နာကြည်းနေသည် ကို မသင်းနွယ် ခံစားတတ်သည် ။ ထိုမျှမက သူ့အချစ်ဦး စိမ်းကိုတမ်းတရင်း မသင်းနွယ်အား ချစ်ဦးသူနှင့် ကွဲအောင် ဖန်တီးသူအဖြစ်ဖြင့် အငြိုးထားသည် ကိုလည်း မသင်းနွယ် သိသည် ။

သူ၏ ရိသဲ့သဲ့ ခန့် တဲ့ တဲ့ စကားကို မသင်းနွယ် ရင်နာစွာဖြင့် ခံစားတတ်၏။ သို့သော် ... မသင်းနွယ်သည် သူသတ်မှတ်ထားသကဲ့သို့ ကြီးဒေါ်များ ၏ ကြိုးရပ်ကလေး တစ်ရပ်ဖြစ်သည် ကိုတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဝန်ခံမိသည် ။

“တော်ကြာ ညည်းယောက္ခမ ခိုင်လာလိမ့်မယ်၊ ညည်းလည်း ညည်းအလိုရှိတာ ညည်းယောက်ျားက ညည်းကို ဆက်ဆံပုံကို ပြောပြလိုက်အေ”

မသင်းနွယ်မျက်နှာလေး ပန်းနုရောင်ပြေးသွား၏။ မည်သို့မျှ မပြောတော့ဘဲ ဆန်ကာလေး ယူကာ ခြံထဲသို့ ဆင်းလာသည် ။

နေ့စဉ်ပြုနေကျ ဝတ္တရားများကို နောက်ကျမှ ပြုလုပ်ခဲ့သည် ။ စံပယ်ပန်းများကို မွန်းတည့်ကာနီးမှ ခူးရသောကြောင့် စံပယ်များက မသင်းနွယ်အလာကို ညှိုးငယ်စွာ စောင့်မျှော်နေကြသည် ။

စံပယ်ဖြူတစ်ပွင့်စီ ခူးနေစဉ် မသင်းနွယ်၏ နှလုံးသားမှာ တစစ်စစ် နာကျင်ကိုက်ခဲလာ၏။

လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ခန့်က မသင်းနွယ်သည် စံပယ်ပန်းများကို သွက်လက်စွာ ခူးခြေ၍ အပြာရောင် ခုံတန်းလျားလေးပေါ်တွင် ထိုင်ကာ စံပယ်များကိုသီရင်း အမောင့်ကို စောင့်မျှော် တတ်သည် ။ အမောင် ရောက်လာသောအခါ အမောင်နှင့် စကားပြောရင်း စံပယ်ပွင့်များကို သိကြသ

ည် ။

အမောင်၏ ရွန်းလဲ့လဲ့ မျက်လုံးလေးကို ရှောင်ရှားရင်းက အမောင့်ကို မကြာမကြာ ခိုးကြည့်မိသည် ရင်ခုန်မိသည် ။ ကြည်နူးခဲ့မိသည် ။

ခုတော့ ...

မသင်းနွယ်သည် သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ချရင်းက ခြံထောင့်ရှိ ခုံတန်းလျားလေးဘက်သို့ လှမ်းလာခဲ့သည် ။ နေ့စဉ်ပြုနေကျအတိုင်း ခုံတန်းလျားလေးတွင် ထိုင်၍ စံပယ်ပန်းများကို သီရင်း အမောင်လာနီးနီးစောင့်မျှော်နေမိ၏။ အစဉ်အမြဲပိတ်ထားသော မလွယ်ပေါက်တံခါးလေးကို တွေ့တွေ့ကြီး ရပ်ကြည့်နေ၏။ ထိုတံခါးမှ တစ်ဆင့် စိန်ပန်းပြာပင်အောက်ကို ငေးကြည့်နေမိသည် ။

သူထိုင်နေကျ သစ်မြစ်ကိုင်းကြီးမှာ လွတ်ဟာနေလေပြီ ...

ထို့ပြင် ပင်လယ် ကမ္ဘီးပင်များကြားမှ လေချွန်သံလေးပေးကာ ရောက်လာတတ်သော သူလာများ လာလေမလားဟု မျှော်ကြည့်မိသည် ။

မသင်းနွယ်သည် သူ့အား လူရိပ်ပြ၍ စောင့်သည့် အခါလည်း ရှိသည် ၊ ပုန်းနေပြီး သစ်ရွက်ခြောက်များ ပေါ်တွင် နင်းလျှောက်လာသော သူ့ခြေသံလေးများကို နားစွင့်ကာ ရင်ခုန် လှိုက်မောရသည့် အခါလည်း ရှိသည် ။

သူလာမှ ဘွားခနဲထွက် လာပြီး တံခါးလေးကို ဖွင့်ပေးတတ်သော မသင်းနွယ်အား သူက ဒဏ်ခတ်သည့် အနေနှင့် ပါးလေး ဆွဲလိမ်တတ်သည် ကို မသင်းနွယ် ကြည်ကြည်နူးနူးလေး ခံယူခဲ့ဖူးသည် ။

“အို”

ရုတ်တရက် ခုံတန်းလျားပေါ်မှ ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်မိသည် ။ ရဲရဲနီ

နေသော နှင်းဆီပွင့် ငါးပွင့်က သူ့အား သတိပေးနေ၏။

သတ္တိမရှိသော မသင်းနွယ်အား စွန့်ခွာသွားသည့် အချစ်ဦး အမောင့် ကိုယ်စား နှင်းဆီနီများက လှောင်ပြောင်သရော်နေကြသည်။ ။

အမောင်ရှိမည့် နေရာကို နှင်းဆီနီများ သိလျှင် ညွှန်ပြပေးပါဟူ၍ မသင်းနွယ် တောင်းဆို ချင်သည်။ ။

“မသင်းနွယ်ရေ ... မသင်းနွယ်”

ရုတ်တရက် ဒေါ်လေးခေါ်သံကြောင့် မသင်းနွယ် လန့်သွားကာ လက်ထဲမှ စံပယ်ပွင့် အနည်းငယ်သာပါသော ဆန်ခါလေး လွှတ်ကျသွား၏။ ။

မသင်းနွယ် စံပယ်များကို ကုန်အောင် မခူးနိုင်တဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ကာ အချစ်ဦးအမောင့်ကို တမ်းတ မိသည်။ ။

ဤသည် မှာ ခင်ပွန်းသည် အား သစ္စာမဲ့ရာကျပေမည်။

ထို့ကြောင့် မသင်းနွယ်သည် နေရာကို ဘယ်တော့မှ မလာတော့ပါဟူ၍ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်လာ၏။

နှင်းဆီခြံဝင်းလေးထဲမှ နှင်းဆီနီများက မသင်းနွယ်အား ငေးမောကြည့်နေကြပေမည်။

အောင်သွယ်တော် နှင်းဆီနှင့် စံပယ်တို့ လက်လျှော့ရအောင်ပင် မြားနတ်မောင်က မျက်စိလည်ပြီး ပစ်ချက်လွဲသွားခဲ့လေပြီ။

“ညည်းဘယ်သွားနေလဲ၊ မသင်းနွယ် ဟိုမှာ ညည်းယောက္ခမ ရောက်နေတယ်”

သက်ပြင်းရှည်လေးချလိုက်ရင်း ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဖြည်းဖြည်းစွာ ဝင်

လာခဲ့သည်။ ။

ဒေါ်ခိုင်ခိုင်သည် ဈေးထဲမှာ အထည်ရောင်းနေသည် မို့ မသင်းနွယ်နှင့် ရင်းနှီးခဲ့ဘူး သော်လည်း သည် တစ်ခါတော့ မသင်းနွယ် အလိုလိုရှိန် နေ၏။

“အဲဒါသာ ကြည့်တော့ သူကလဲ အေးစက်စက်”

“ပန်းခူးနေတာပါ ကြီးကြီး၊ အန်တီရောက်လာတာ ကျွန်မ မသိလိုက်ဘူး”

“အလို ... ညည်းက အခုထိ အန်တီတုန်းပဲလား၊ ပြင်ခေါ်စမ်း”

မသင်းနွယ် ဘယ်လိုပြင်ခေါ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ ။

“ရပါတယ် မမရယ်၊ သမီးက နှုတ်ကျိုးနေမှာ ပေါ့၊ အန်တီခိုင်ပဲ ခေါ်နေကျအတိုင်း ခေါ်ပေါ့ ... ပြောပါဦး၊ သားက သမီးကို ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံရဲ့ လား၊ အန်တီကို အားမနာနဲ့ နော် ... ပြော”

ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ။ ဒုတိယနေ့ ည၌ လည်း သူက သူ့ဘာသာသူ အိပ်သွားသဖြင့် မသင်းနွယ်က သနပ်ခါးလိမ်းခန်းလေးထဲတွင် အိပ်ပျော်သွားသည် ကို အောက်ထပ် နေကြသော ကြီးဒေါ်များ မသိလိုက်ပေ။

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့၊ အန်တီခိုင် ဟို ကြင်နာပါတယ်”

မုသားသုံးလိုက်သည်။ ။ မတတ်နိုင်တော့ပါ။ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောရလောက်အောင် သတ္တိမရှိပေ။ မနေ့က တစ်နေ့လုံး အပေါ်ထပ်မှာ နှစ်ယောက်တည်းနေပြီး သီးခြားနေခဲ့သည်။ ။

သက်ဦးမောင် အရိပ်အခြည်ကြည့်၍ မသင်းနွယ်က ဘုရားခန်းထဲ၌

အနေများ ၏။ သက်ဦးမောင်က ဝရန်တာတွင် စာထိုင်ဖတ်လိုက် အိပ်ခန်းထဲဝင်အိပ်လိုက်နှင့် စကားမပြောဖြစ်ကြဘဲ တစ်နေ့လုံး နေနေသည် ။ ဒီနေ့ သက်ဦးမောင် ရုံးသွားမည်ဆိုတော့ မသင်းနွယ် စိတ်ချမ်းသာသွား၏။

“သားကလည်း ဂရုစိုက်မှာ ပါ မကြီးရဲ့ ၊ မသင်းနွယ်လို နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ မိန်းကလေးကို ဘယ်သူမှ မချစ်ဘဲ မနေနိုင်ပါဘူး၊ မိန်းကလေးချင်းတောင် မသင်းနွယ်ကို ချစ်ကြတာပဲ၊ မနက်က သားနဲ့ တွေ့လို့ သားတို့ ပုဂံဘုရားဖူးမယ် ပြောသေးတယ်၊ သမီးကိုရော ပြောသေးလား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

အယောင်ယောင် အမှားမှားနှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ။ မသင်းနွယ်ကို ဘာမျှမပြောပေ၊ သို့သော် အပြစ်လွတ်အောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဒေါ်တင်မကြီးက ‘ငါတော့ မပြောဘူး၊ ဒါမျိုးကျတော့ ငြိမ်နေ’ဟူသော အကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။

မသင်းနွယ်သည် သေးငယ်သော ဖန်ပေါင်းချောင်လေးထဲ ဝင်နေရသကဲ့သို့ ကျပ်တည်းစွာ ခံစားရ၏။ ယောက္ခမဒေါ်ခိုင်၏ စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် အမေးကို မျက်နှာနီနီနှင့် ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါ ပြုခဲ့သည် ။ ခုထိ မသင်းနွယ်က အပျိုစစ်စစ်ရှိသေးကြောင်းကို မသင်းနွယ်နှင့် သက်ဦးမောင်သာလျှင် သိပေလိမ့်မည်။

“သားက သူ့မှာ ညီမတွေရှိတော့ နှမချင်းစာနာတတ်ပါတယ်ကွယ်၊ သားကြီးပီပီ ကြင်နာစိတ်၊ သနားစိတ်ရှိပါတယ်၊ သမီးကို သူကြင်နာမှာ ပါ၊ ဒီအတွက်တော့ အန်တီခိုင် အာမခံတယ်”

မသင်းနွယ် ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံးမိလိုက်သည် ။ အချစ်ဦးစိမ်းကို တမ်းတပြီး မိမိအား စိမ်းကားစွာ ပစ်ပယ်ထားသော ကိုကိုမောင်ဟု ခေါ်ရသည့် ခင်ပွန်းသည် ။ ကြီးကြီးတို့ အတွက် ငွေနှင့် ဝယ်ထားသည့် ယောက်ျားတစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း မသင်းနွယ်၏ ဘဝသခင် အားကိုးရာ လင်ယောက်ျား ဖြစ်ပါသည် ။

ဤသည် ကို ကြီးကြီးတို့ မေ့နေဟန်တူသည် ။ ထို့ကြောင့် ကိုကိုမောင်ကို ပြောမရသည့် အခါ ကိုကိုမောင်ကို စိတ်တိုင်းမကျသည့် အခါတိုင်း ကိုကိုမောင်ကို ရောင်းခဲ့သော မိခင်အန်တီခိုင်ကိုသာ နားပူနားဆာ လုပ်နေတော့မည်။

ကိုကိုမောင် မိခင် မုဆိုးမဒေါ်ခိုင်ခိုင်သည် သားသမီးလေးယောက်နှင့် ကသီနေသည် ကို ကြီးကြီးက ထောက်ပံ့ကူညီခဲ့သည် ။ ကိုကိုမောင်တို့ တစ်အိမ်လုံး၏ စားဝတ်နေရေးနှင့် ပညာရေး၊ လူမှုရေးအဝဝတို့ က ကြီးကြီး၏ ထောက်ပံ့မှုအောက်တွင် နေနေရသည် ။ သို့ဖြစ်၍ မသင်းနွယ်၏ ဘဝလုံခြုံရေးအတွက် တောင်းဆိုမှုကို ဒေါ်ခိုင်ခိုင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး သားကြီးအား တောင်းပန်၍ ကြီးကြီးလက်ထိုးအပ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို မသင်းနွယ် ရိပ်မိခဲ့သည် ။

ကြီးကြီး၏ ဩဇာအောက်တွင် ရုန်းမထွက်နိုင်ကြသူများ ပီပီ ကိုကိုမောင်ကို မသင်းနွယ် သနားမိသည် ။ ထို့ကြောင့် တတ်နိုင်သမျှ ရိုကျိုးစွာ ဆက်ဆံရန်အတွက် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားခဲ့၏။

ထိုမျှမက ချစ်ဦးသူနှင့် ကွဲကွာရခြင်း ဝေဒနာကို ခံစားနေရသော ကိုကိုမောင်ကိုလည်း စာနာမိပါသည် ။

မိမိ အမောင်နှင့် ခွဲခွာရစဉ်တုန်းက တစ်လောကလုံး ပျော်ရွှင်မှု ဆိတ်သုဉ်းသွားသလို ခံစားရသည် ။ အရာရာတို့ သည် လွမ်းစရာ၊ ဆွေးစ

ရာများ သာ ဖြစ်နေခဲ့၏။ ကိုကိုမောင်သည် လည်း ထိုသို့ခံစားနေရလျှင် ...

“ကဲ ... သမီး အန်တီပြောတာကို နားလည်တယ်နော်၊ ကိုဦးကို ပြောမရရင် အန်တီကိုသာ လှမ်းတိုင်လိုက် အန်တီ လာခဲ့မယ်”

အမေကသားကို တုတ်နဲ့ ရိုက်ဆုံးမရမယ့် အရွယ်လား၊ အန်တီရယ်၊ ဒီအရွယ်ကို ရိုက်ပိုင်ခွင့်ရှိလို့ ရိုက်ရင်လည်း သူ့ရဲ့ သေနေတဲ့ နှလုံးသားက ပြန်ရှင်လာပါ့မလား ဟင် ...၊ ကိုကိုမောင် မသင်းနွယ်ကို အတင်းချစ်ခိုင်း၊ ကြင်နာခိုင်းလို့ ရပါ့မလား၊ သူ့မှာ အချစ်ဦးနဲ့ ပဲ။

မသင်းနွယ်ကရော ကိုကိုမောင်ကို ချစ်နိုင်ပါ့မလားဟု ... မသင်းနွယ်ရင်ထဲတွင် တိုးတိုးလေး မေးလိုက်မိ၏။

*

တစ်ခါမှ ဤကဲ့သို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် မသွားဘူးသောကြောင့် မသင်းနွယ်စိတ်ထဲတွင် အတော်လေး ကြည်နူးမိသည် ။ သီရိပစ္စယာ ဟိုတယ်ပေါ်မှ ကြည့်လျှင် လူးလွန်နေသော ဧရာဝတီမြစ်ရေ ဖွေးဖွေးကို တွေ့ရသည် ။ မြစ်၏ တစ်ဖက်ကမ်းတွင် တွေ့ရသော တန့်ကြည့်တောင်ပေါ်မှ ထုံးဖြူဖြူဘုရားလေး ကိုကြည်ညိုဖွယ်ရာ ဖူးတွေ့ရသည် ။

ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် အဝေးသို့ ငြိမ်သက်စွာ ငေးကြည့်မိနေ၏။ လူးလွန်နေသော လှိုင်းတွန့်လေးများ နှင့် ဖြတ်သန်းသွားလာနေသည့် လှေငယ်လေးမှာ မသင်းနွယ်အတွက် ငေးမော ကြည့်ရှုစရာပင် ဖြစ်နေသည် ။

ပုဂံသို့ရောက်ရောက်ချင်း မည်သည့် နေရာမှ မသွားရသေးဘဲ သီရိပစ္စယာဟိုတယ်သို့ ဦးတည် လာပြီး အခန်းငှားကာ အနားယူနေသည် ။

ကိုကိုမောင်က မသင်းနွယ်ကို အိပ်ခန်းထဲထားပြီး အပြင်ထွက်သွား၍ မသင်းနွယ် တစ်ယောက်တည်း ပြတင်းပေါက်နားမှာ ထိုင်၍ ငေးမိငေးရာ ငေးနေမိသည်။ ။

ဧရာဝတီမြစ်ပြင်ဘက်မှ တိုက်ခတ်လာသော လေနုအေးလေးကြောင့် ရုတ်တရက် မသင်းနွယ်တို့ နေသောခြံကို သွားသတိရမိသည်။ ။ လေတိုက်တိုင်း ပန်းရနံ့များ သင်းပျံ့နေ တတ်သည်။ ။ သစ်ရွက်စိမ်းနံ့၊ ပန်းရနံ့တို့ ဖြင့်သာ မွှေးပျံ့နေသော မသင်းနွယ်၏ ခြံကို လွမ်းမိသည်။ ။

ခူးသူမဲ့နေမည့် စံပယ်ပွင့်များ နှင့် နှင်းဆီများကို သတိရမိ၏။ ပြီးတော့ ... ကြီးဒေါ် နှစ်ယောက်နှင့် ဒေါ်အေး၏ နေ့စဉ်လှုပ်ရှားနေသော လှုပ်ရှားမှုမြင်ကွင်းလေးကို မြင်ယောင်ကာ တမ်းတမိသည်။ ။ တစ်ခါမှ မခွဲမခွာဘူးသောကြောင့် ရင်ထဲမှာ လွတ်ဟာနေ၏။

သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချရင်းက တစ်ကောင်တည်း အဖော်မဲ့စွာ မြစ်ပြင်ဘက်သို့ ပျံထွက်သွားသော ငှက်ကလေး တစ်ကောင်ကို ငေးကြည့်ရင်းက ...

“ငှက်ဆိုတာ အတောင်ရှိရင်ပျံမှာ ပဲ မသင်းနွယ်၊ အတောင်ကိုလည်း ချိုးထားမယ်၊ လှောင်အိမ်ထဲလည်း ထည့်ထားမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုပျံလို့ ရမလဲဟင်၊ သဘာဝရဲ့ လွတ်လပ်မှုမှန်သမျှကို ချုပ်ချယ်ထားတော့ လှောင်အိမ်ထဲက ငှက်ကလေး ပျော်ပျံ့မလား မသင်းနွယ်ရယ်”

အမောင်ကတော့ မသင်းနွယ်အိမ်တွင် ရှိသော စကားပြောတတ်သော သာလိကာလေးနှင့် ပတ်သက်၍ မသင်းနွယ်၏ ကြီးကြီးများကို ဝေဖန်ဖူးသည်။ ။ ထို့ကြောင့် မသင်းနွယ်သည် အမောင့် အလိုကျ ငှက်ကလေးကို လှောင်အိမ်ထဲမှ လွှတ်လိုက်ပြီး ...

“နင့်လိုပဲ ငါ့ဘဝလည်း လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်မှုရပါစေ”ဟူ၍ အမော

င်နှင့် အတူတူ တီးတိုး ဆုတောင်းခဲ့သည်။ ။

သို့သော် ထိုဆုတောင်းမပြည့်ခဲ့၊ လှောင်အိမ်ထဲမှာ နေနေရသော မသင်းနွယ်ကို နောက်ထပ် လှောင်အိမ်တစ်ထပ်ထပ်သာ ကာရံထားခဲ့လေပြီ။ ထိုလှောင်အိမ်နှစ်ထပ်ထဲမှ မသင်းနွယ် ရုန်းမထွက် နိုင်တော့ပါ။

“မသင်းနွယ်”

“အမေ”

ရုတ်တရက်လန့်သွားသည်။ ။ မရှိသော အမေကိုတမ်းတမိသည့် အဖြစ်မို့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မလုံမလဲနှင့် သက်ဦးမောင်ကို မဝံ့မရဲမော်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

သက်ဦးမောင်က မသင်းနွယ်အား စူးစူးကြည့်နေသဖြင့် မသင်းနွယ် ရင်ထိတ်သွားပြီး မိမိအတွေးအိမ်ထဲမှ အမောင့်ကို မြင်သွားလေသလားဟူ၍ မလုံမလဲ စိုးထိတ်မိသည်။ ။

“ဒီနေ့တော့နားမယ်၊ မနက်ဖြန်ကျရင် မနက်စောစော ဘုရားလိုက်ပို့ဖို့ ခေါ်ထားတယ်၊ (ဖ)နာရီ လောက် သွားကြတာပေါ့”

မသင်းနွယ် မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ငေးကြည့်မိသည်။ ။

“ဘုရားလိုက်ပို့ဖို့ ခေါ်ထားတယ်”ဟူသော အပြောကို နားမလည်ပါ။ သို့သော် ကျောခိုင်းသွားသော သက်ဦးမောင် နောက်ကျောကိုကြည့်ကာ မသင်းနွယ် မမေးဖြစ်တော့ပေ။

သူ့အကြည့်တွင် မသင်းနွယ်အပေါ်၌ ကြင်နာမှုကင်းမဲ့ပြီး ရက်စက်မှု၊ မကျေနပ်မှုများ ပါဝင် နေကြောင်း မသင်းနွယ်သိပါသည်။ ။

သူသည် မသင်းနွယ်အား သူ့အချစ်ဦးနှင့် ခွဲခွာခဲ့သူ၊ သူ့ကို အကြွေးနှ

င့် သိမ်းသူဟူ၍ ပင် အငြိုးထား နေပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် မသင်းနွယ်သည် သူ့အား သည်းခံ၍ ရိုကျိုးစွာ ဆက်ဆံလျှင် သူ၏ သံသယများ ၊ အငြိုးများ ပျောက်သွားလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်၍ ဘာမှ မပြောသာတော့ဘဲ သူ့အနားကပ်သွားပြီး ...

“ကိုကိုမောင် ညောင်းလာသလားဟင်၊ မသင်းနွယ်နှိပ်ပေးမယ်နော်”

သူ့ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲတွန့်သွားပြီး မသင်းနွယ်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ...

ရပါတယ်၊ တို့ အနှိပ်မခံတတ်ပါဘူး၊ မသင်းနွယ်လည်း နားပါ၊ ဟိုအိမ်မှာ လို အခန်းပိုမရှိတော့ တခြားသွားအိပ်လို့ လဲ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီခုတင်ပေါ်မှာ ပဲအိပ်ပါ၊ ခင်ဗျားကို လက်ဖျားနဲ့ တောင် မတို့ ပါဘူး စိတ်ချ”

မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်နှင့် သက်ဦးမောင်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ။

သက်ဦးမောင်ရင်ထဲ အသည်းယားစွာဖြင့် ကိုင်ဆောင့်ပစ်ချင်စိတ် ပေါက်လာ၏။ မသင်းနွယ် သူ့ကို တစ်ခုခုပြောစေချင်သည် ၊ ရန်တွေ့စေချင်သည် ။ သို့သော် မသင်းနွယ်ကမူ သူထားရာနေ စေရာသွားမည့် ကျောက်ရုပ်သာ ဖြစ်နေလေပြီ။

★

နပျိုသော နေရောင်ခြည်ကြောင့် မသင်းနွယ်စိတ်ထဲ ကြည်လင်သွား၏။ သို့သော် အိပ်မပျော်သောညကြောင့် ခေါင်းတစ်ခုလုံး လေးလံနေသလို ခံစားရသည်။ ။

ကာယကံအရ ခင်ပွန်းအရာ မမြောက်သေးသောသူနှင့် အတူတွဲအိပ်ရသည် မှာ မဝံ့မရဲရှိလှသည်။ ။ လက်ထပ်ပြီး ငါးရက်မြောက်သောနေ့တွဲ

င် အတူတွဲအိပ်ရ၏။ သို့သော် မသင်းနွယ်သည် အပျိုစင်သာ ရှိသေးသည် ။

“ဘယ်လိုကြီးလဲမသိပါဘူး၊ အန်တီခိုင့်သားက အန်တီခိုင် ထင်မှတ်ထားသလို မဟုတ်ပါဘူး၊ မသင်းနွယ်ကို ကျောက်ရုပ်ထင်နေတာ။ သူက လူလို့ ထင်တာက စိမ်းတစ်ယောက်တည်းရှိတာပဲ”

ရှည်လျားသော ဆံပင်များကို ပြတင်းပေါက်နား ဖြန့်ပြီးရင်းက မြစ်ပြင်ကို ငေးမောနေပြီး ရင်ထဲမှာ တီးတိုးရေရွတ်မိသည် ။

စိမ်းဟူသော မိန်းကလေးကို မသင်းနွယ်မမြင်ဘူးပါ။ သို့သော် စိမ်းသည် သက်ဦးမောင် စွဲလမ်းလောက်အောင်ပင် လှလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ထားမိ၏။

မသင်းနွယ် မလှပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လှသည် ဟု မထင်မိပါ။ သို့သော် အသားဖြူပြီး ရှည်လျားသော ဆံပင်ကြီးတွေက အလှတစ်ခု ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

အမောင်သည် မသင်းနွယ်၏ ဆံပင်ကို မြတ်နိုးစွာနမ်းရှိုက်တတ်၏။ အမောင်မြတ်နိုးသော မသင်းနွယ်ဆံပင်ကို ဘယ်သောအခါမှ စွန့်မပစ်နိုင်ပါ။ ကြီးငယ်ကလည်း ခေတ်မီသူပီပီ မသင်းနွယ်အား ဆံပင်ဖြတ်ခိုင်းသော်လည်း မသင်းနွယ် မဖြတ်ခဲ့ပေ။

“မသင်းနွယ်”

အဝေးသို့ငေးရင်း အတွေးနယ်ချဲ့နေ၍ သက်ဦးမောင်ခေါ်တာကို မကြားလိုက်။

သက်ဦးမောင် မျက်မှောင်တစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး မသင်းနွယ်ကို မကျေမနပ်ကြည့်လိုက်မိ၏။

မသင်းနွယ်သည် သူ၏ ရှည်လျားသောဆံပင်ကို လက်နှင့် ရစ်ကာ
ဖြီး၍ ရှင်းနေသည်။ သို့သော် သူမမျက်လုံးအစုံကမူ ဧရာဝတီမြစ်ပြင်ဘ
က်ကို ငေးမောကြည့်ရှုနေ၏။

မျက်နှာတွင် သနပ်ခါးရေဂျဲလေး လိမ်းထားပြီး နံ့သာဖြူရောင်
အင်္ကျီလက်စကလေးကို ဝတ်ထား၏။ အညိုရောင်ပွင့်ကလေးများ ပါသ
ည့် နံ့သာရောင် အောက်ခံထားသည့် လုံချည်လေးနှင့် လွန်စွာ လိုက်ဖက်
လှသည်။ သွယ်လျလျ ခန္ဓာကိုယ်လေးသည် မိန်းမလှစာရင်းဝင်
ကောင်းခြင်းငါးဖြာနှင့် ပြည့်စုံလှ၏။

သို့သော် အစဉ်အမြဲ ငေးဝိုင်းနေသော ဤကျောက်ဆစ်ရုပ်ကို သူအား
မရဖြစ်မိသည်။

“မသင်းနွယ်”

ဒုတိယအကြိမ် ထပ်ခေါ်လိုက်သောအခါမှ
မသင်းနွယ်လှုပ်ရှားသွားပြီး သူ့အား မျက်ဆံနက်လေး ထောင့်ကပ်ကာ
အလန့်တကြား ကြည့်လိုက်၏။

“အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် မုန့်သွားစားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဖြစ်ပါပြီ”

ရှင်းလက်စဆံပင်ကို နောက်သို့ ဝဲခနဲပစ်လိုက်ပြီး သူ့နားရောက်လာ
သည်။

‘ဆံပင်ကို ပြီးအောင်ဖြီးဦးလေ’ဟု သူပြောချင်သည်။ သို့သော် ပြော
မထွက်တော့။ ခြေသလုံး လောက်အထိ ရှည်လျားသော ဆံပင်ကြီးကို
လက်ကိုင်ပဝါနှင့် စုစည်းလိုက်၍ တစ်မျိုး ကြည့်ကောင်းသွားသဖြင့် သူ
မပြောဖြစ်တော့ပေ။

လှေကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော သူတို့ နှစ်ဦးကို နိုင်ငံခြားသား ဧည့်သည် များက စိတ်ဝင်စားစွာ ငေးကြည့်ကြသည်။ ။ မသင်းနွယ်က လူစိမ်းမမြင်ရဲ မကြည့်ရဲသော ကလေးငယ်လေး တစ်ဦးကဲ့သို့ သူ့နောက်မှ ယို့ယို့လေး လိုက်ပါ၏။

“ဟော ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

သက်ဦးမောင်က ရုတ်တရက်အံ့ဩစွာဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်၍ မသင်းနွယ် မျက်လွှာပင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသားတစ်ယောက်က သူတို့ နှစ်ဦးအား ခရီးဦး ကြိုဆိုပြုနေကြ၏။

“သိပ်မကြာသေးပါဘူးကိုဦး၊ စုစုတို့ က တမင်နောက်အကျခံပြီး ထွက်လာကြတာပါ။ ကိုဦးတို့ အိပ်ရာက မထသေးဘူးထင်လို့ ”

စုစုဟူသော မိန်းကလေးက သွက်လက်စွာပြောလိုက်သဖြင့် သက်ဦးမောင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ...

“မိစု၊ နင်သိပ်စကားများ တယ်၊ စားသောက်ပြီးကြပြီလား၊

မသင်းနွယ်”

“ဟင်၊ ဘယ့်နဲ့ ခုထိမသင်းနွယ်လဲ”

စုစုက ရယ်မော၍ ထပ်မံပြောလိုက်သဖြင့် မသင်းနွယ် မျက်နှာလေး ရဲရဲနီသွားသည်။ ။

“မသင်းနွယ်၊ သူတို့ သုံးယောက်က ကိုယ်နဲ့ မောင်နှမဝမ်းကွဲတွေပဲ။ သူက ကျော်စိုးမင်း။ သူက စုစုလင်း၊ သူက မာမာဝင်းတဲ့ ”

သက်ဦးမောင်က စုစုလင်းစကားကို အရေးမစိုက်ဟန်နှင့် မသင်းနွယ်အား မိတ်ဆက် ပေးလိုက်သည်။ ။ မသင်းနွယ်က အသာအယာ ပြုံးပြ

လိုက်၏။

“မမသင်းနွယ်က စုတို့ ထင်ထားတာထက်တောင် လှသေးတယ်၊ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက စုတို့ သုံးယောက်ပဲ ကျန်ခဲ့တာ၊ မေမေနဲ့ မမကြီးတို့က သွားကြတာ ခုထိမလာကြသေးဘူး၊ ဟန်းနီးမွန်း ထွက်တဲ့ လူတွေတောင် ရောက်နေကြပြီ”

စုစုလင်းက ပေါက်ပေါက်ဖောက်သကဲ့သို့ စကားများ တတွတ်တွတ် ပြောသော်လည်း မာမာဝင်းကမူ မသင်းနွယ်အား စူးစူးကြည့်နေ၏။ မာမာဝင်း၏ အကြည့်တစ်စုံတစ်ခု ခိုတွဲနေကြောင်း မသင်းနွယ်မြင်လိုက်ရ၍ ကြက်သီးထသွားသည် ။

“ကဲ မသင်းနွယ် စားလိုက်ပါဦး၊ စုစုရယ်၊ နင်စကားများ တာနဲ့ မစားဖြစ်တော့ဘူး”

ကျော်စိုးမင်းက ဝင်ဟန့်လိုက်သဖြင့် စုစုက လျှာလေးထုတ်ပြကာ ငြိမ်သက်သွား၏။ မသင်းနွယ်စိတ်ထဲတွင် အနည်းငယ် သက်သာရာရသွားသဖြင့် သက်ဦးမောင်နားတွင် တစ်ယောက် တည်းခြောက်ကပ်စွာ နေနေခြင်းထက် ဤကဲ့သို့ အဖော်ပါလျှင် ပိုကောင်းမည်ဟု မျှော်လင့်တောင့်တ မိ၏။

“မသင်းနွယ်၊ သူတို့ နဲ့ လျှောက်လည်နော် မသင်းနွယ်၊ ပုဂံ - ညောင်ဦး - အနွဲ့လိုက်ပြလိမ့်မယ်”

မသင်းနွယ်က အံ့အားသင့်သော မျက်လုံးများ နှင့် မော်ကြည့်လိုက်သည် ။ ကိုကိုမောင်ပါ မလိုက်ဖူးလားဟူ၍ မေးချင်သည် ။ သို့သော် မမေးရဲပေ။

“ကိုဦးဟာလေ၊ သွားလေရာ အလုပ်ကပါ ပါလာတယ်။ မပြောချင်

ဘူး၊ ဟန်းနီးမွန်း ထွက်တာ အလုပ်က ယူလာသေးတယ် ဟင်း”

“သက်ဦးမောင် မလိုက်တော့ပြီဖြစ်ကြောင်း အလိုလို နားလည်လိုက်သည်။ ။ အလုပ်ကိစ္စက အမှန်တကယ် ပါလာသလား၊ မပါလာဘဲ မလိုက်ချင်၍ လွှဲပြောသလားတော့ မသင်းနွယ်မသိနိုင်”

“မသင်းနွယ်”

“ရှင်”

“မသင်းနွယ် စိတ်တိုင်းကျလည်ပါ၊ ညနေရောက်မှ ကိုယ်လာခေါ်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

စုစုဝင်းက မာမာဝင်းအား မျက်နှာမဲ့ကာ လက်ခါပြသည် ကို သတိထားမိလိုက်သည်။ ။ ကားပေါ်တက်လာသည် အထိ သက်ဦးမောင်အား နှုတ်မဆက်ဖြစ်ပေ။

သက်ဦးမောင်က ကားနားအထိလိုက်ပို့ကာ သူတို့ ကားထွက်သည် ကို လက်ပိုက်ကြည့်နေ၏။ မာမာဝင်းနှင့် စုစုဝင်းတို့ က နောက်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး မသင်းနွယ်ကို ရှေ့ခန်းပေးထိုင်ကြသည်။ ။ ကျော်စိုးမင်းမောင်းသော ဂျစ်ကားလေးထွက်သွားမှ သက်ဦးမောင်ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ ။

ရင်ထဲမှာ မကျေမနပ်ဖြစ်မိသည်။ ။ တကယ်ဆို မသင်းနွယ် နှုတ်ဖျားက လိုက်ခဲ့ပါလားဟူသော စကားမျိုး အဘယ်ကြောင့် ထွက်မလာသနည်း။ ။ ဤငွေကြေးပြည့်စုံ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော မိန်းကလေး အား သူမချစ်ချင်၊ ဂရုမစိုက်ချင်ပါ။ မိမိ၏ ချစ်တတ်သောစိတ်၊ ကြင်နာတတ်သော နှလုံးသားတို့ သည် ဂုဏ်ပကာသန၏ ခြယ်လှယ်လွှမ်းမိုးမှုအောက်မှာ ရှိမနေစေချင်ပါ။

အကယ်၍ မသင်းနွယ်အား ဦးစားပေးမိလိုက်ပါလျှင် ငွေ၏ အရှိန်အဝါကြောင့် ဖြစ်မည်ဟု အများက တွေးထင်ကြပေမည်။

ထို့အပြင် အေးစက်လွန်းသော မသင်းနွယ်အပေါ်တွင် သူ့ဆက်ဆံမှုက ထူးကဲ၍ မနွေးထွေး စေချင်ပါ။

*

ဖုန်နံ့ ရှူမိသောကြောင့် မသင်းနွယ် နှာချေသည် ။ ကျဲကျဲတောက်ပူပြင်းလာသော အညာနေကြောင့် မျက်နှာလေး ရဲရဲနီပြီး ချွေးများ စို့ထွက်နေ၏။

ဖိနပ်မပါဘဲ လျှောက်လှမ်းရသော ခြေအစုံမှာ သွေးများ ၊ ယိုစိမ့်ထွက်လာသည့် အလား ရဲရဲနီနေသည် ကို မာမာဝင်း သတိထားလိုက်မိသည် ။

“မသင်းနွယ်က မြေထိဘူးတဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ ကြည့်စမ်း ခြေဖဝါးတော်နုနု သွေးခြည်ဥလို့ ပါလား”

ကျိန်းစပ်နေသော ခြေဖဝါးကြောင့် မျက်ရည်ဝဲချင်ချင် ဖြစ်သွားပြီး အားတင်း၍ ပြုံးပြလိုက် မိသည် ။ စုစုလင်းက ကြင်နာစွာဖြင့် မသင်းနွယ်လက်ကို ဖေးမလိုက်သည် ။

“မသင်းနွယ်၊ အေးအေးဆေးဆေးနားပြီး ဘုရားဖူးပါဗျာ၊ ကျွန်တော်စောင့်ခေါ်ပါ့မယ်၊ နှစ်ရက်လောက်လည်တာနဲ့ နံ့သွားမှာ ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မမနွယ်ကို ကိုဦးက မသင်းနွယ်ပဲခေါ်လားဟင်”

စုစုလင်းက ရွတ်နောက်နောက်မေးလိုက်၍ မသင်းနွယ်က အယော

င်ယောင် အမှားမှားနှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ။ မသင်းနွယ် စကားမပြောတတ်ပါ။ အပြင်သူစိမ်းများ နှင့် စကားမပြောခဲ့သောကြောင့် ဖော်ဖော်ရွေရွေ မပြောတတ်ပေ။

“မမနွယ်ကရော ကိုဦးကို ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

ကျော်စိုးမင်းက ရှက်နေသော မသင်းနွယ်မျက်နှာကိုကြည့်၍ အလိုက်မသိ စနောက်နေသော ညီမအား မျက်လုံးနှင့် သတိပေးရင်း လှည့်ထွက်လာသည် ။

“ဟင် မမနွယ် ပြောလေ”

ထီးလှိုင်ရှင် ကျန်စစ်သားမင်း တည်ထားသော ဂူပြောက်ကြီးစေတီဘက်သို့ခေါ်လာပြီး တတွတ်တွတ်မေးနေ၏။

“ကိုကိုမောင်လို့ ခေါ်ဆိုလို့ ”

“ဟား သိပ်မိုက်တာပဲ၊ ကိုဦးက ခေါ်ခိုင်းတာလားဟင်”

“ မဟုတ်ဘူး ကြီးကြီးတို့ က ခေါ်ခိုင်းတာ ”

“သေဟဲ့”

စုစုလင်း မျက်ရည်ထွက်အောင်ပင် ရယ်မောလိုက်၏။ မသင်းနွယ်လည်း မနေတတ် မထိုင်တတ်နှင့် လိုက်ရယ်လိုက်သည် ။

ကျော်စိုးမင်းက မသင်းနွယ်၏ ကလေးဆန်သော အမူအရာနှင့် အပြစ်ကင်းသော မျက်နှာလေးကို တစ်ချက်ငေးကြည့်ပြီး ပင့်သက်လေးချလိုက်၏။

သူတို့ မောင်နှမ အားလုံးက တွက်ထားသည် မှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော မာနကြီးသော အပျိုကြီး နှစ်ဦး၏ တူမသည် အပျိုကြီးများကဲ့သို့

မာနကြီးလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ထားခဲ့သည်။ ။

ယခုအခါ မသင်းနွယ်သည် တစ်ပွင့်စိန်နားကပ်လေးကလွဲ၍ ဘာမျှ မဝတ်ထားချေ။ ရိုးသားသော မျက်လုံးနှင့် စကားပြောဟန်ကအစ မည်သည့် အနှောင်အဖွဲ့မှ မရှိဘဲ စိတ်ထဲရှိတာကို စဉ်းစားမနေဘဲ ပြောတတ်သူဖြစ်သည်။ ။

သို့သော် မသင်းနွယ်သည် အရာရာကို ကြောက်ရွံ့နေဟန်နှင့် မဝံ့မရဲ နိုင်လှသည်။ ။ သူ့အား ပြောလျှင် မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ငေးကြည့်နေ၏။

“မသင်းနွယ်တို့ က နာမည်ကြီးပဲ”

“ရှင်”

“ဪ ... ချမ်းသာတာရော မသင်းနွယ်ကြီးကြီးတွေ မာနကြီးတာရော နာမည်ကြီးတယ်လို့ ”

မာမာဝင်း၏ ပြောစကားကြောင့် ကျော်စိုးမင်းနှင့် စုစုလင်းတို့ က ရုတ်တရက် အားနာသွားသည်။ ။

“ဟုတ်တယ်၊ ကြီးကြီးနဲ့ ကြီးငယ်တို့ က ငယ်ငယ်ကဆို ပိုမာနကြီးတယ်လို့ ပြောကြတယ်”

အမှန်စကားအတွက် စိတ်မဆိုးဘဲ အပြီးမပျက် ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် မာမာဝင်း၏ ထိုးစစ်စကားများ သည် အလိုလိုလွင့်မျောပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

စုစုလင်းကမူ ‘မသင်းနွယ်၏ လက်လေးကိုဆွဲကာ လှေကားလေးများ ပေါ်ပြေးတက်လိုက်သဖြင့် မသင်းနွယ်ကလည်း ငေးမော၍ လိုက်ပါ လာလေသည်။ ။ စုစုလင်းကြောင့် မသင်းနွယ်၏ စိတ်သ

ည် မြူးပျော် လာလေသည်။ ။ တစ်ခါမျှ မခံစားဖူးသော လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်မှုကို ခံစားရသောကြောင့် မသင်းနွယ် မျက်နှာလေးမှာ တလဲ့လဲ့ တောက်ပပြီး ရယ်မော ပျော်ရွှင်နေ လေသည်။ ။

ဗူးဘုရားသို့ရောက်သောအခါ ဘုရားပေါ်မှ နေ မြစ်ကမ်းကိုငေးကြည့်ရင်း မသင်းနွယ်ပျော် နေသည်။ ။ မုန်တိုင်းနတ်ကွန်းလေးကို လှေငယ်လေးများ ဦးတိုက်သွားကြသည် ကို ငေးရင်း ရင်ထဲမှာ တသိမ့်သိမ့်နှင့်

...

“သိလား မမနွယ်ရဲ့ ဒီဘုရားက ပြန်ပြီး အသစ်တည်ထားတာလေ၊ ပျူစောထီးရဲ့ လက်ရာ ဟောင်းကတော့ ငလျင်ဒဏ်ကြောင့် ပြိုခဲ့ပြီပေါ့”

ဗူးဘုရားကို ပုပ္ဖားပုဂံပဲခူးသာသနာပြုဝိဇ္ဇာဆရာတော် ဦးပရမဝဏ္ဏသိဒ္ဓိက ဦးစီးပြီး ၁၀၈ရက် ဖြင့် အပြီးတည်ဆောက်ခဲ့ကြောင်း ရေးထိုးထားသည့် စာတမ်းကိုဖတ်ရင်း ငလျင်လှုပ်သည့် နေ့ကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ ။

ထိုစဉ်က မသင်းနွယ်အသက် ၁၀နှစ်သာ ရှိပေလိမ့်မည်။ ထိုငလျင်လှုပ်သောနေ့၌ မသင်းနွယ် သည် စာကြည့်ခန်းထဲ၌ တစ်ယောက်တည်း စာကျက်ရင်း သိမ့်ခနဲ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်စွာဖြင့် အိမ်ပေါ်ပြေးတက် လာပြီး အမေ့အခန်းကိုရှာဖွေမိသည်။ ။ သို့သော် ကြီးကြီးက မသင်းနွယ်ကို ပြေးဖက်ရင်းက စာကြည့်စားပွဲ၌ သာ ထိုင်စေခဲ့၏။

ထိုငလျင်လှုပ်သောညက ...

“မမနွယ်ရေ လှေကားထစ် လေးတွေ ဆင်းကြည့်မလားဟင်”

မသင်းနွယ် အဖြေကိုမစောင့်ဘဲ လက်ကိုဆွဲပြီး ဘုရားဘေးက လှေကားထစ်လေးအတိုင်း ဆင်းလာခဲ့၏။ ကမ်းခြေတွင်

ကျောက်တောင်များ နှင့် လွန်စွာလှပသည်။ စုစုလင်းနှင့် အတူ ပျော်ရွှင်စွာ ရေစပ်နားပြေးဆင်းပြီး ရေများကို ဆော့ကစားကြသည်။

ကျောက်ဆောင်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ခြေထောက်လေးနှင့် ရေဆော့ကြ၏။

“စုစုရေ မသင်းနွယ်လေ”

ရယ်မောရင်း စကားကို ရပ်လိုက်သည်။ စုစုလင်းက ရေစက်ကလေးများ နှင့် မသင်းနွယ်ကို လှမ်းတောက်လိုက်ရင်းက ...

“ပြောလေ မမနွယ်”

“အော် အရမ်းပျော်တာပဲ မသင်းနွယ်ဘဝမှာ ဒီလောက် လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်တာကို တစ်ခါမှ မခံစားဖူးဘူး သိပ်ပျော်တယ်”စုစုလင်းရယ်၊ မသင်းနွယ် အခုလိုရယ်မောပြီး ပျော်နေတာကိုတွေ့ရင် ကြီးကြီးတိုက်က ဣန္ဒြေမဲ့ရယ်တယ်လို့ ပြောကြမှာ ပဲ။ ဒါပေမဲ့ မသင်းနွယ်လေ သိပ်ရယ်ချင်နေတာပဲ။ လူတွေ မရှိရင် တအား အော်ပစ်ချင်တယ် သိလား”

စုစုလင်းက မသင်းနွယ်အား ပါးစပ်အဟောင်းသားလေးနှင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။ မသင်းနွယ် မျက်လုံးလေးများက အမှန်တကယ် ပျော်ရွှင်နေကြောင်း ပြောပြနေသည်။

“မသင်းနွယ်မှာ မောင်နှမ မရှိဘူးလားဟင်”

ဟင့်အင့် ... မသင်းနွယ် တစ်ယောက်တည်းပါ”

“မမနွယ် မိဘတွေရော”

“ဖေဖေကို မမြင်ဖူးလိုက်ဘူး စုစုလင်းရယ်၊ မေမေ့ကိုတော့ မြင်ဖူးသလိုလိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မေမေနဲ့ မသင်းနွယ်လေ ဘယ်တော့မှ အတူမနေခဲ့ရဖူး

ဘူး၊ ခွဲထားကြတာလား၊ မေမေအိမ်မှာ မရှိတာလား အို ... မသင်းနွယ် စဉ်းစားလို့ မရဘူး။ စုစုလင်းရယ် မေမေရှိလား၊ မရှိဘူးလား၊ မြင်ဖူးခဲ့လား၊ မမြင်ဖူးဘူးလားဆိုတာ စဉ်းစားလို့ မရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မသင်းသင်းနွယ်လေ မေမေဆိုတာကို ခေါ်ခဲ့ရ သလိုလိုပဲ”

ပြောရင်းက မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲ လာပြီး စောစောက ပျော်ရွှင်နေသော မျက်လုံးလေးမှာ ပျောက်ကွယ်၍ သွားပြီး အုံ့မင်းလာသည် ။ စုစုလင်းတွေ့စက ကျောက်ရုပ်လေးကဲ့သို့ ငြိမ်ငြိမ်သက် သက်လေး ပြန်ဖြစ်သွားသည် ။

ရုတ်တရက် စုစုလင်း ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားပြီး မသင်းနွယ်၏ ဘဝ တစ်စွန်းတစ်စ နားလည်လိုက်သည် ။ မသင်းသင်းနွယ်၏ မျက်လုံးလေးသည် အဖော်မဲ့သော ငှက်ကလေးတစ်ကောင် ကဲ့သို့ အထီးကျန်ဆန်မှုအတွက် အားငယ်နေသယောင်ယောင်၊ မိခင်အားတမ်းတသော ဥဩ ငှက်ကလေး၏ သီဖွဲ့သော လွမ်းသီချင်းကဲ့သို့ ကြင်နာဖွယ်ကောင်းလှသည် ။

“မမနွယ်ရေ ... ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း ဖောင်ပေါ်က အိုးတွေကိုတွေ့လား၊ အဲဒီအညာကုန်တွေကို အကြေအရပ်ကို သွားပို့တာ သိလား”

စုစုလင်းက မသင်းနွယ် လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး မြစ်ပြင်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြ၍ စကားလမ်းကြောင်း လွှဲလိုက်၏။

ဖောင်ပေါ်တွင် တင်ထားသော မြေအိုးများကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း

...

“အကြေအရပ်ဆိုတာ ဘာလဲဟင် စုစုလင်း”

နားမလည်သော စကားလေးတစ်ခွန်းကို ကလေးသဖွယ် မျက်လုံး

လေး ကလယ်ကလယ်နှင့် မေးလိုက်သောကြောင့် စုစုလင်းက မသင်းနွယ်အား ကြင်နာစိတ်များ ဝင် လာပြီး ထိုင်ရာမှ ထရန် ဆွဲထူလိုက်၏။

“အကြေအရပ်ဆိုတာ မမနွယ်တို့ နေတဲ့ အောက်အရပ်ကိုပြောတာပါ။ အခု စုစုတို့ နေတာကို အညာအရပ်လို့ ခေါ်တယ်။ စုစုတို့ ညောင်ဦးသူတွေကို အညာသူလို့ ခေါ်ကြတာပေါ့”

“အညာသူတွေက အသားမည်းတယ် ဆိုပေမယ့် စုစုကျတော့ အသားဖြူတယ်နော်၊ မာမာဝင်းလဲည်း အသားဖြူတယ်”

ကလေးဆန်ဆန် ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် စုစုလင်းက မသင်းနွယ်၏ ပါးပြင်လေးကို ဆွဲလိမ်လိုက်သည်။ ။ ဂွမ်းလေးကဲ့သို့ နူးညံ့သောပါးပြင်လေးသည် သွေးရောင်လွှမ်းသွားသည် ကို တွေ့ရ၍ စုစုလင်းအားနာသွားသည်။ ။

နာသွားလားဟူသော အကြည့်နှင့် ကြည့်လိုက်သော်လည်း မသင်းနွယ်က ငေးမောနေရင်းက တိုးတိုးလေး ဆက်ပြောလိုက်သည်။ ။

“ကြီးကြီးက ကိုကိုမောင့်ကို အညာသားတဲ့ ၊ ကိုကိုမောင်က အသားနည်းနည်းညိုတယ်နော်”

“ဒါပေမဲ့ သိပ်ခန့်တာပဲ၊ မမနွယ်က အသားမည်းလို့ မချစ်ချင်ဘူးလားဟင် ...”

“အို .. မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် ချစ်တယ်ပေါ့ ...”

“အာ ...”

ရှက်ရှက်နှင့် ရယ်မောလိုက်သော ပါးပြင်လေးတွင်

ပန်းနုရောင်သန်းသွား၏။

“ကဲ ... မမနွယ် သွားစို့”

မသင်းနွယ်၏ လက်ဖဝါးနှုတ်လေးကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည် ။ ရေစိုနေသော ခြေအစုံမှာ နူးညံ့ပြီး ရဲရဲနီနေသည် ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ခြေဖဝါးလေးတွေ ပဲ့များကျသွားမလားဟု ပင် စုစုလင်းစိုးရိမ်မိသည် ။ ဤကဲ့သို့ နူးညံ့သောမိန်းကလေးကို ပိုင်ဆိုင်ရသောကြောင့် ကိုဦးတစ်ယောက် လွန်စွာကံကောင်းသည် ဟု ထင်လိုက်မိသည် ။

“စုစုရယ် ... မြေမနင်းတဲ့ ပင်တိုင်စံလေးကို နင်ကလျှောက်ခေါ်နေပါလား၊ ကြည့်ပါဦး သူ့ခြေဖဝါးလေးတွေရဲ့လို့ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် နင်တရားခံဖြစ်နေပါမယ်”

မာမာဝင်း၏ ငေါ့တော့တော့စကားကြောင့် စုစုလင်းက ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည် ။ မသင်းနွယ်ကမူ မာမာဝင်း၏ ထေ့ငေါ့သော စကားကို နားမလည်သူပီပီ နှုတ်ခမ်းကို လျှာလေးနှင့် လျက်ကာ ရယ်မောရင်း ...

“မသင်းနွယ် မရောက်ဘူးတဲ့ နေရာမှို့ သိပ်ပျော်တာပဲ မာမာဝင်းရယ်”

“မသင်းနွယ် ... အိမ်မှာ ရော ဘာမှ မလုပ်ရဘူးပေါ့”

“လုပ်ရပါတယ်၊ ကြီးကြီးတို့ က မသင်းနွယ်ကို မိန်းကလေးတွေလုပ်သင့်တဲ့ အလုပ်တွေ အားလုံးသင်ထားပါတယ်၊ နေ့တိုင်းလည်း လုပ်ခိုင်းပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ မသင်းနွယ်က သိပ်နုတာပဲ”

“မနုပါဘူး ... မသင်းနွယ်လေ ကြမ်းတိုက်ရတယ်၊ အဝတ်လျှော်ရတ

ယ်၊ ဒေါ်အေးကြီးနဲ့ အတူတူ ဝိုင်းကူချက်ရတယ်လေ”

“မိန်းမ ပီသတယ်ပေါ့”

မာမာဝင်း၏ စကားကို ရယ်မောကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သော မသင်း နွယ်ကို စုစုလင်း အားနာသွား သည် ။ အစ်မဖြစ်သူ မာမာဝင်းက မည် သည့် အဓိပ္ပာယ်နှင့် ပြောနေသည် ကို စုစုလင်း သိပါသည် ။ အိမ်က ထွက်လာကတည်းက မာမာဝင်းက ကြိမ်းမောင်းထားခြင်းဖြစ်သည် ။

“ကိုဦးကို အတင်းလုယူတဲ့ မိန်းမနဲ့ မာမာတို့ နဲ့ တော့ တွေ့မယ်၊ မာမာဝင်းတို့ တော့ အပြတ် ချွတ်ပစ်မှာ ပဲ”

ကြိုတင် မောင်းတင်ခဲ့သော အစ်မ မာမာဝင်း၏ ထိုးစစ်မြားများ သည် အဆိပ်မရှိသော ရေမြွေပေါ် သို့ကျရောက်ခဲ့သဖြင့် တုံ့ပြန်မှုမရှိပေ။ ထို့အပြင် သူ့အား မလိုမုန်းထားသည် ကိုတောင် သိလိမ့်မည် မထင်ရလောက်အောင် အပြစ်ကင်းလွန်းသော မသင်းနွယ်ရှေ့မှ နေ စုစုလင်းက မားမားရပ်ပြီး အစ်မဖြစ်သူ မာမာဝင်းအား မျက်စောင်းထိုးရင်း ...

“လာ ... မမနွယ်၊ ဟိုမှာ ကိုကိုမင်း စောင့်နေပြီ သွားစို့နော်”

★

ဒီကျောက်စာလေးက သိပ်သနားဖို့ ကောင်းတာပဲ မမနွယ်ရဲ့ ၊ အိုဝမင်္ဂသဆိုဝ်ငြယ်၊ သိဝ်သဆိုဝ်ငြယ်၊ မချွတ်သသူနှင့် အကွ နိယံသဆိုဝ်ငြယ် ချတ်သသူနှင့် ကွီကင်သဆိုဝ်ငြယ်၊ လိဝ်ရယ်မရ သဆိုဝ်ငြယ်”

စုစုလင်းက ကျောက်စာလေးအား လက်ညှိုးနှင့် ထောက်၍ ဖတ်ပြနေသည် ကို မသင်းနွယ်က မျက်လုံးကလေး ကလယ်ကလယ်နှင့် နားမလည်သလိုကြည့်နေပြီး

“မသင်းနွယ် နားမလည်ဘူး စုစုရယ်၊ အဓိပ္ပာယ် ရှင်းပြပါဦး”

ဪ ... ဟုတ်ပါရဲ့ မမနွယ်၊ စုစုမေ့သွားတယ်၊ ဒီကျောက်စာကို အာမနာကျောင်း ကျောက်စာလို့ ခေါ်တယ် မမနွယ်ရဲ့ ၊ ဒီကျောက်စာရှင်က ဘုရင့်မိဖုရားတစ်ပါးပဲ၊ နာမည်တော့ မဖော်ပြဘူး၊ သိဃ်သူသမီး၊ မထီလိုမြေးလို့ ပဲ ဖော်ပြထားတယ်၊ သူက အလှူတွေလှူပြီး ဆုတောင်းထားတာ မမနွယ်ရဲ့ ”

“လူအဖြစ် ဖြစ်ရသော ဝဋ်ဆင်းရဲ၊ အိုမင်းသော ဆင်းရဲ၊ သေသော ဆင်းရဲ၊ မချစ် မနှစ်သက်သူနှင့် အတူတကွနေရခြင်းဆင်းရဲ၊ ချစ်သောသူနှင့် ကွေကွင်းရခြင်းဆင်းရဲ၊ လို၍ မရသော ဆင်းရဲစတဲ့ ဆင်းရဲတွေနဲ့ နှိပ်စက်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို စွန့်ထားပြီး ဆင်းရဲခပ်သိမ်းကင်းတဲ့ ချမ်းသာတဲ့ နိဗ္ဗာန်ဆုကို တောင်းထားတဲ့ ဆုတောင်းလေးပဲ မမနွယ်ရဲ့ ”

မသင်းနွယ်၏ မျက်လုံးလေးမှာ တလဲ့လဲ့ တောက်ပသွားပြီး စိတ်ဝင်စားဟန်နှင့် ထိုကျောက်စာရှေ့တွင် ခြေစုံရပ်၍ ငေးကြည့်နေမိသည် ။ စုစုလင်းက မသင်းနွယ် စိတ်ဝင်စားမှန်း သိသောကြောင့် ကျောက်စာ၊ အဓိပ္ပာယ်ကို ဆက်ပြီးရှင်းပြနေသည် ။

“သူ့ အလှူအတွက် ဘုရင်မင်းနဲ့ သံဃာတော်အစ မောင်းမမိသံတွေ အဆုံး အမျှဝေထားပြီး ဆက်ပြီး ဆုတောင်းသေးတယ်၊ အချင်းချင်း အမျက်အဏ္ဍါတစ်မရှိ ချစ်သောမျက်စိဖြင့် ရှုကြရစေ ၏ တဲ့ ”

“အမျက်အဏ္ဍါတစ်မရှိ ချစ်သော မျက်စိတဲ့ ဘာလဲဟင် စုစု”

“ဪ မမနွယ်ရယ်၊ အမျက်အဏ္ဍါဆိုတာ မနာလို ဝန်တိုပြီး ရန်ငြိုးထားတတ်တာကို ဆိုလိုတာပေါ့၊ ဒီမိဖုရားကို အခြားမိဖုရားတွေက ဝိုင်းမနာလိုပြီး ရန်ငြိုးထားကြလို့ ထင်တယ်၊ ဒီဆုတောင်းလေးပါ ထည့်ထားတာနေမှာ ပေါ့၊ ဒါမှ မဟုတ် လူ့ဘဝမှာ လူလူချင်း အမျက်ဒေါသ ကင်းပြီး ချစ်ချစ်ခင်ခင် နေစေချင်လို့ လားပဲ၊ အင်းလေ ဘယ်လိုသ

ဘောတွေနဲ့ ဒီကျောက်စာကို ရေးထိုးခဲ့သလဲ မသိပါဘူးနော်”

စုစုလင်းက တခြားကျောက်စာများ ဘက်သို့ ကူးသွားရန် ဟန်ပြင်လို ကံသော်လည်း မသင်းနွယ်ကား ထိုကျောက်စာကို မမှတ်မသုန်ကြည့် နေသဖြင့် ...

“မမနွယ်က ဒီကျောက်စာကို စိတ်ဝင်စားလို့ လားဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ တစ်မျိုးပဲနော်”

ကလေးသဖွယ် မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်ပြီး ဖြေလိုက်သောကြောင့် စုစုလင်းက မသင်းနွယ်အား ချစ်စနိုးပြုံးကြည့်ပြီး ...

“မမနွယ် စိတ်ဝင်စားနေရင် စုစုဆက်ပြောပြမယ်နော်”

“ယခု ဟိသော နောင် လစ်လတ်အံသော မင်ကြီမင်သာ အမတ်တျာ စသော သူ ခပ်သိမ်လေရ စိယ်သတေအရိယ် အရံယူပါစိယ်သတေ၊ ယမ မင် စသော သတ္တတ ခပ်သိမ်လေရ စိယ်သတေ”

“ဟင့်အင်း၊ မသင်းနွယ် နားမလည်ဘူး၊ စုစု ကျောက်စာကို မဖတ်ပြ ဘဲ ဘာသာပြန်ပြပါလား ဟင်”

“ဪ ... မမနွယ်ရယ်”

ရိုးသားစွာ ပြောလိုက်သော မသင်းနွယ်ကြောင့် စုစုလင်း၏ ရင်ထဲ ကြင်နာသနားစိတ် ဝင်မိ သည် ။

“အမျှဝေထားတာ မမနွယ်ရဲ့ ။ အခုလက်ရှိ မင်းညီမင်သား၊ အမတ် တွေနဲ့ နောင်ဖြစ်မယ့် မင်းညီမင်းသား အမတ်တွေပါ အမျှရကြပါစေတဲ့ ၊ ယမမင်းနဲ့ သတ္တဝါတွေ ခပ်သိမ်းရကြပါစေတဲ့ ၊ နောက်ပြီး သူ့ဘာသာ သူလိုတဲ့ ဆုကို တောင်းထားသေးတယ် မမနွယ်ရဲ့ ၊ သူတောင်းထားတဲ့

ဆုလေးက တစ်မျိုးလေး စုစု တိုက်ရိုက်ဘာသာပြန်ပြပါမယ်”

စုစုလင်းက ကျောက်စာများကို လက်ညှိုးနှင့် ထောက်ကာ တစ်လုံးစီ ဘာသာပြန်၍ ဖတ်ပြသွား၏။

“ငါလဲ ရမ္မက်ကြီးသော၊ မရောင့်ရဲတတ်သော၊ အမျက်ကြီးသော၊ သူတထူးကို ညည်းဆဲတတ်သော၊ ပညာမရှိသော၊ မိုက်သော၊ ဝန်တိုသော၊ အပေးအကမ်းမရှိသော၊ သစ္စာမရှိသော၊ ပျက်ပြယ်တတ်သော၊ မေ့လျော့သော၊ အောက်မေ့တသကင်းသော မဖြစ်မှု၍ တဲ့ ။ မမနွယ်ရဲ့ သဘောကတော့ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်မှုမရှိတဲ့ သူ၊ ဒေါသကြီးတဲ့ သူ၊ ပညာမရှိတဲ့ သူ၊ လူမိုက်၊ နှမြောတွန့်တိုတဲ့ သူ၊ သစ္စာမရှိတဲ့ သူ၊ မေ့လျော့တတ်တဲ့ သူ မဖြစ်ရပါလို၏ တဲ့ ”

သူ ဘာဖြစ်ချင်သလဲဆိုတော့ ရမ္မက်နည်းသော၊ ရောင့်ရဲလွယ်သော၊ အမျက်နည်းသော၊ သနားတတ်သော၊ ပညာရှိသော၊ အကြောင်းကိုသိတတ်သော၊ ဝန်မတိုသော၊ အပေးအကမ်းရှိသော၊ သစ္စာရှိသော၊ မပြတ်တတ်သော၊ မမေ့လျော့သော၊ အောက်မေ့တသရှိသော၊ ဤကဲ့သို့ ကျေးဇူးတို့ နှင့် ပြည့်စုံလျက် သံသရာ၌ ကျင်လည်၍ မေတ္တာယုဘုရား မျက်မှောက်ကာလလျှင် မြတ်သော အကျွတ်တရား ရလိုသတည်းတဲ့ ”

မသင်းနွယ် ငေးကြောင်နေသည် ။ သူသည် လည်း ဤကဲ့သို့ စာရေးတတ်ပြီး ကမ္ပည်းတင်ခွင့် ရှိလျှင် တင်လိုက်ချင်သည် ။ သို့သော် ဘာရေးရမှန်းမသိပါ။ မသင်းနွယ် စာမစီတတ်ပေ။ ရင်ထဲမှာ ခံစားချက်များကို ထုတ်ဖော်၍ မပြောတတ်ပေ။

“ဗြစ်သဆိုင်ငြယ် အိုဝ်မင်သဆိုင်ငြယ်၊ သိယ်သဆိုင်ငြယ်၊ မချတ်သသူနှင့် နိယ်သဆိုင်ငြယ် ချတ်သသူနှင့် ကွိုကင်သဆိုင်ငြယ်၊ လိုင်ရယ်မရ သဆိုင်ငြယ်”

“အယ် ... မမနွယ်ပါ ကျောက်စာဖတ်တတ်နေပါလား။”

စုစုလင်းက တအံ့တဩရယ်မောလိုက်၏။ မသင်းနွယ်က ကျောက်စာအဓိပ္ပါယ်ကို လက်ညှိုး နှင့်ထောက်ကာ လိုက်ဖတ်နေ၏။

“ဤယ်သိုင်က စသော အတိုင်းမသိ သဆိုဝ်ငြယ်တိုင်ဝ်သည် နှိပ်စက်သော ခန္ဓာ ကိုင်စွန်ဘာ ခရယ်ငြယ် ခပ်သိမ်ကင်းသော ချမ်းသာစွာသော မူတ်သနိယ်ရဗန်ကိုင်လျှင် ငါ လိုသတေ”

စုစုလင်းက သဘောကျစွာ လက်ခုပ်တီး ရယ်မောလိုက်သည် ။

“အချင်းချင်း အမျက်အကျွန်တစိယ်မဟိယ် ချတ်သမျက်စိယ် လိင်ရှူကြရစိယ်ဇ”

“ကြည့်စမ်း မမနွယ်က သိပ်တော်တာပဲ၊ ဒီမှာ ဆက်နေရင် မကြာခင် ကျောက်စာ ဖတ်တတ်သွားမှာ ပဲ၊ စုစုလည်း အနေကြာပြီး ကျောက်စာဖတ်ဖန်များ လို့ ဖတ်တတ်သွားတာပါ၊ စုစုယူထားတဲ့ သင်္ချာဘာသာနဲ့ ကတခြားစီပဲ”

“ဒီကျောက်စာလေးက သနားစရာလေး စုစုရယ် မသင်းနွယ်လည်း လေ ဒီလိုစာရေးလို့ ရရင် ရေးချင်လိုက်တာ”

“ဟင် ... မမနွယ်က ဘာတွေရေးချင်လို့ လဲ”

ရုတ်တရက် အမေးကြောင့် မသင်းနွယ် မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်နှင့် စဉ်းစားပြီး ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းခါလိုက်၏။

“ရေးတော့ရေးချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာရေးရမှန်းလဲ မသိတော့ပါဘူး စုစုရယ်”

“မမနွယ်ရယ်၊ မမနွယ်ဘဝမှာ ဘာများ ရေးစရာရှိလို့ လဲဟင်၊ မမနွယ်

ယ် မပျော်ဘူးလား ...၊ ကိုဦးက ကြင်နာတတ်ပါတယ်”

မသင်းနွယ် မဲ့ပြီးလေး ပြုံးလိုက်သည် ။ ဝေ့ဝဲလာသော မျက်ရည်များကို မျက်တောင်နှင့် ပုတ်ခတ်ထိန်းလိုက်ရင်း ကြိုးစား ပြုံးပြလိုက်၏။

“ဟုတ်မှာ ပါကွယ်”

သို့သော် ကိုကိုမောင်သည် ယခု စုစုလင်းလောက်မှ မကြင်နာတတ်ကြောင်းကို မသင်းနွယ် ရင်ထဲက အလိုလိုသိနေပါသည် ။

“ဟင် ... မမနွယ်၊ ကိုဦးက မမနွယ်ကို မကြင်နာလို့ လားဟင်၊ စုစု ကိုပြောစမ်းပါ၊ စုစု ဝိုင်းရန်တွေ့ပေးမလို့ ”

“ဟို ... ဟို ... ကြင်နာပါတယ်ကွယ်၊ စုစုအစ်ကိုက သိပ် သဘော ကောင်းပါတယ်”

မုသားသုံးလိုက်သည် ။ ကိုကိုမောင်သည် မသင်းနွယ်ကလွဲ၍ တစ် လောကလုံးရှိ လူသားအပေါင်းကို ကြင်နာတတ်ပါသည် ။ မသင်းနွယ် ကိုမူ သူ၏ ဒေါသစိတ် မကျေနပ်စိတ်တို့ ၏ စုပြုံထားရာဟူ၍ လည်း သဘောထားနေသည် လား မသိပေ။

မသင်းနွယ်လည်း ဆုတောင်းလို့ ရလျှင် သိဃ်သူသမီး အာမနာကျောင်းအစ်မကဲ့သို့ ဆုတောင်းလိုက်ချင်ပါသည် ။

★

လဆန်းတစ်ရက်နေ့မို့ လပြည့်ဝန်းသည် ကောင်းကင်၌ ထွန်းလင်း တောက်ပစွာ လင်းလဲ့နေသည် ။ တစ်လောကလုံးသည် လရောင်အောက်၌ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေ၏။ ဘုရားစေတီများ သည် လရောင်

အောက်၌ ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ကောင်းလှပါသည်။ ။

မသင်းနွယ်သည် အဖော်မဲ့စွာ တစ်ကိုယ်တည်းထိုင်ရင်း လရောင်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။

ကြည်နူးရမှာ လား။ ဝမ်းနည်းရမှာ လား ဝေခွဲမရပေ။ နေ့လယ်က ဖတ်ခဲ့သော အာမနာကျောင်း ကျောက်စာကို ရုတ်တရက် အမှတ်ရပြီး ရင်ထဲတွင် တသိမ့်သိမ့်ခံစားမိ၏။ မာမာဝင်း မပါတော့ပြီဖြစ်၍ အနေမကျဦးတော့ပေ။

ကျော်စိုးမင်းနှင့် စုစုလင်းကား မိမိအား ဖော်ရွေစွာဆက်ဆံသလောက် မာမာဝင်းက မရယ် မပြုံးနှင့် ကြည့်ကာ စကားပြောတတ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ မာမာဝင်းကို မသင်းနွယ် မရင်ဆိုင်ရဲပါ။ နေ့လယ်က သူမပါ၍ စိတ်လွတ်လပ်မိသော်လည်း ...

အာမနာကျောင်း ကျောက်စာက ရင်ထဲတွင် တွဲခို လာပြီး စိတ်ထဲ၌ စနိုးစနောင့်ဖြစ်ကာ စဉ်းစားနေမိသည်။ ။ လောက၌ ချစ်သောသူနှင့် ကွေကွင်းရသော ဝဋ်ဆင်းရဲကို မသင်းနွယ် ခံစားခဲ့ ရသည်။ ။ ရင်ကွဲလှမတက် ခံစားရပါသည်။ ။ ပျော်ရွှင်ချင်စိတ်များ မရှိတော့သည် အထိ ခံစားခဲ့ရ ပါသည်။ ။

မချစ်မနှစ်သက်သောသူနှင့် အတူတကွ ပေါင်းဖော်နေရသဖြင့် ဝဋ်ဆင်းရဲကိုလည်း ခံစားရပါသည်။ ။ ကိုကိုမောင့်ကို မသင်းနွယ် မချစ်ခဲ့။ ရင်းနှီးမှုပင် မရှိခဲ့ပေ။ အစိမ်းသက်သက် ပေါင်းသင်းရသည် မို့ မသင်းနွယ်ရင်ထဲ ပျော်ရွှင်မှု ကင်းမဲ့လှ၏။

ထို့အတူ ကိုကိုမောင်သည် လည်း မိမိကဲ့သို့ ခံစားရပေမည်။

“မသင်းနွယ်”

“အမေ”

ရုတ်တရက် လန့်သွားသည် ။ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်မိ၏။ အတွေးအိမ်ထဲက ကိုကိုမောင် သူ့ရှေ့တွင် ရောက်နေလေပြီ။

ချဉ်စူးစူး အနံ့ကြောင့် ကိုကိုမောင်သောက်ထားမှန်း သိလိုက်ရသည် ။ မသင်းနွယ်သည် အိမ်ခန်းထဲမှ နေ ကိုကိုမောင် အလာကို စောင့်မျှော်နေသည် ။ မလာနိုင်လွန်း၍ အောက်ဆင်းပြီး ခုံလေးမှာ ထိုင်၍ မျှော်နေခြင်းဖြစ်သည် ။ မိန်းမသား မသင်းနွယ်အဖို့ စောင့်မျှော်မှုသည် သာ သူမ၏ ဝတ္တရားဟု နားလည်ထားဟန်တူသည် ။

“မင်း ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲဟင်”

“ဟို ... ဟို”

ကိုကိုမောင့်ကို စောင့်နေတာဟု ပြောရမှာ မဝံ့မရဲဖြစ်နေ၍ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည် ။

“မင်း ပျင်းနေသလား”

မသင်းနွယ် ဘာမျှမပြောပေ။ ကိုကိုမောင် အရက်မူးလာလျှင် အနည်းငယ် နှုတ်သွက်တတ် ကြောင်း ရိပ်မိလိုက်၏။ ထို့အပြင် အရက်မူးသူအား မသင်းနွယ် ကြောက်မိသည် ။

“မင်း ပျင်းနေရင် လမ်းလျှောက်မလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ ... ဒါဆို သွားစို့၊ လျှောက်နိုင်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

“အဲဒီ ဟုတ်ကဲ့အပြင် ပိုမပြောတတ်ဘူးလား”

“ဟုတ် ... အို၊ မ... မသင်းနွယ် ဘာပြောရမှာလဲ”

ကိုကိုမောင်က မဲ့ပြီးပြီးလိုက်ရင်း ...

“အင်းလေ ... မင်းရဲ့ အဒေါ်ကြီးတွေက ဟုတ်ကဲ့လို့ ပဲ ပြောရမယ်လို့ သင်ထားသလား၊ ဒီပြင်စကားတွေ သင်ပေးဖို့ မေ့နေတယ်ထင်ရဲ့ ”

မသင်းနွယ် ဘာမျှမပြောတတ်တော့ပေ။ သူ့အနားမှ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာခဲ့သည် ။ အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်ပြီး ကြည်နူးဖွယ်ရာ ကောင်းသောညမျိုး၌ ချစ်သူနှင့် အတူ လက်တွဲ၍ လျှောက်ရ မည်ဆိုလျှင် မည်မျှ ပျော်ရွှင်ဖွယ် ကောင်းမည်နည်းဟု မသင်းနွယ် တမ်းတမိပါသည် ။

မင်္ဂလာစေတီအနီးမှ ဖြတ်သွားပြီး လမ်းမအတိုင်း မှန်မှန်လျှောက်လာသည် ။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ဝေ့ဝဲလာသော အရက်နံ့ကြောင့် မသင်းနွယ် ပင့်သက်ကလေးချမိသည် ။ အန်တီခိုင်ပြောစကားအရ အရက်မသောက်တတ်ဘူးဟူသော စကားကို မသင်းနွယ်ယုံကြည်ရန် ခဲယဉ်းသွားပြီး ဒေါ်အေးကြီး ပြောသော ‘ခွက်ပုန်းခုတ်နေသူ’ဖြစ်ကြောင်း သတိထားမိလိုက်သည် ။

“မင်း ... အနွေးထည် မပါဘူးလား”

မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲဟူ၍ မသင်းနွယ်ရင်ထဲက အဖြေပေးလိုက်သည် ။ မြစ်ပြင်ဘက်က တိုက်ခတ် လာသော ည၏ လေအေးနုကြောင့် အနည်းငယ် အေးမြလာသည် ကိုပင် မသင်းနွယ်က သတိမထား မိလိုက်ပေ။

“ရော့ ... ဒါခြုံထား”

ရုတ်တရက် ရင်ထဲနွေးသွားသည် ။ အံ့အားသင့်သော မျက်လုံးဝိုင်းကြီးနှင့် တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည် ။ သူ့မျက်လုံးနှင့် တဒင်္ဂအဆုံလေးတွင် မျက်နှာလွှဲသွား၏။

“ရပါတယ် ... မသင်းနွယ် မအေးပါဘူး”

“ခြုံထားပါ။ ကျုပ်က အပူရှိန်တွေသိပ်များ နေလို့ အိုက် လာပြီ”

ဘာမှ ထပ်မံ၍ မပြောဝံ့တော့ပေ။ အကြင်နာစကားဟူ၍ မပြောသာ ။ ခင်ပွန်း၏ ကြင်နာ ယုယမှုကို တိတ်တခိုးလေး မျှော်လင့်နေမိသည့် ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ်ရှက်မိသည် ။ မကြာခင်မှာ ကြင်နာလာလိမ့်မည်ဟု တွေး၍ မျှော်လင့်ထားမိပါသည် ။

သို့သော် မဝံ့မရဲလေးသာ ...

“ပုဂံ ရောက်ရင် ဗူးဘုရားမှာ ညဘက်သွားထိုင်တတ်တယ်၊ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းဆိုရင် သမဝါယမဟိုတယ်မှာ ပဲတည်းတယ်၊ သီရိပစ္စယာကို မလှမ်းနိုင်ဘူးလေ၊ ခုတော့ အမိပါလို့ သီရိပစ္စယာကို ရောက်ဖူးတာ၊ အမိက သူဌေးမကြီးဆိုတော့ သမဝါယမဟိုတယ်နဲ့ မဖြစ်ဘူး ထင်လို့”

မသင်းနွယ် ဘာမျှမပြောသာတော့ဘဲ ကောင်းကင်ပေါ်မှ ကြယ်ကလေးများကို အကူအညီ တောင်းလိုက်သည် ။ မသင်းနွယ်ရင်ထဲမှ ခံစားချက်ကို မည်သူ့အား ထုတ်ဖော်ပြော၍ အကူအညီ တောင်းရမလဲမသိ ဖြစ်နေ၏။ ကိုကိုမောင်သည် ဤခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လုံး သူ့ဘာသာသူ ငွေထုတ်သည် ။ ကြီးဒေါ်များ ပေးလိုက်သော ငွေကို လုံးဝအထိမခံပေ။ မသင်းနွယ်ကလည်း မည်သို့မျှ မပြောသာ။

ဗူးဘုရားရောက်အောင်အထိ အတော်လေး လျှောက်လာရသည် ။ သူသည် သူ့စိတ်ကူးနှင့် ဆိတ်ငြိမ်စွာ လျှောက်လာသကဲ့သို့ မသင်းနွယ်သည် လည်း ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့် ကိုယ်ဘာသာကိုယ် လျှောက်လာသည် ။ အတော်လေး မောပန်း လာလေ၏။ သူ၏ ညိုမောင်းသော လက်မောင်းကို တွဲခို၍ လျှောက်လှမ်းရလျှင် မည်မျှကောင်းမည်နည်းဟူ၍ တမ်းတ

မျှော်လင့်မိ၏။

သို့သော် ... ထိုမျှော်လင့်ချက်ကလေးသည် မြစ်ပြင်ထဲတွင် ခဏသာ ပေါ်လာသော လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးများကဲ့သို့ ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။

အမှတ်မထင် ဗူးဘုရားစေတီနားသို့ ရောက်သောအခါ ဈေးဆိုင်မှ ဖယောင်းတိုင်များ ဝယ်နေသည် ကို အံ့ဩစွာသတိထားမိသည် ။

“ဘယ်နှတိုင် ဝယ်ချင်သလဲ”

မသင်းနွယ်က မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နှင့် သူ့ကိုကြည့်ပြီး စဉ်းစားလိုက်သည် ။

“ဆယ့်တစ်တိုင်ဆို ရပါတယ်”

“ မဟုတ်ဘူး လေ၊ သက်စေ့လှူချင်သလားလို့ ပါ၊ အမွှေးတိုင်တော့ ဆယ့်တစ်တိုင်ဝယ်ပေါ့”

“ဒါဆို သုံးဆယ့်ငါးတိုင်ဝယ်လေ”

ကိုကိုမောင့်အသက် ၃၂ နှစ်နှင့် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာပါထည့်တွက်ပြီး ၃၅ တိုင် မှာ လိုက်သည် ။ ကြီးဒေါ်များမှာ ထားသကဲ့သို့ ခင်ပွန်းအတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုလုပ်လျှင် ကိုယ့်အတွက် မလိုတော့ပါဘူး ဟူသောစကားကို စွဲမြဲစွာမှတ်ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။ ကိုကိုမောင်က မျက်မှောင်တစ်ချက်ကုတ်ပြီး မသင်းနွယ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သော်လည်း ဘာမျှ မပြောတော့ပေ။

ဖယောင်းတိုင်များကို သူ့ဘာသာသူ့ကို လာပြီး စေတီကြီးဆီသို့ ဦးဆောင်ခေါ်လာခဲ့၏။

ဗူးဘုရားရင်ပြင်ပေါ်တွင် မသင်းနွယ်တို့ ကဲ့သို့ လမ်းလျှောက်ရင်း အ
ပန်းဖြေသူများ စွာရှိ၏။

“စိတ်တိုင်းကျ ဘုရားရှိခိုးပေါ့ ကိုယ်က ဟိုခုံကလေးမှာ ထိုင်စောင့်
နေမယ်၊ ဒီနားမှာ မီးပူဇော်ရင် လေကွယ်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

သူပြောသမျှ နာခံလိုက်သည် ။ မသင်းနွယ် လက်ထဲကို ဖယောင်းတို
င်များကို ထည့်ပေးလိုက် သည် ။

“ကျုပ်ဂျာကင်အိတ်ထဲမှာ မီးခြစ်ပါတယ်”

မသင်းနွယ်ရင်ထဲတွင် အနည်းငယ် နွေးထွေးသွားသလို ခံစားလိုက်
ရသည် ။

သူပြောသကဲ့သို့ မသင်းနွယ်စိတ်တိုင်းကျ ဘုရားရှိခိုးလျှင် သုံးနာရီ
နီးပါး ကြာမည်ဖြစ်သော ကြောင့် ဘုရားရှိခိုးမေတ္တာပို့
အမျှအတန်းဝေပြီး ဘုရားရှိခိုးအား လျင်မြန်စွာ နိဂုံးချုပ်လိုက်သည် ။

ဧရာဝတီမြစ်ပြင်ဘက်မှ တဟူးဟူး တိုက်ခတ်လာသော
လေအရှိန်ကြောင့် ကိုကိုမောင့် အတွက် စိတ်ပူသွားသည် ။ အနွေးထည်
မပါဘဲ ချမ်းနေမည်ကိုတွေး၍ ကိုကိုမောင်ထိုင်နေရာသို့ ထွက် လာပြီး
မြင်သာသည့် နေရာတွင် ရပ်လိုက်သည် ။ ကိုကိုမောင့် ဘေးနားမှာ
ကျောက်ခုံနေရာလွတ် နေသော်လည်း မသင်းနွယ် ဝင်မထိုင်ဝံ့ပေ။

“ပြီးသွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီမှာ လာထိုင်လေ”

သူ့ စိတ်တိုင်းကျ အနားတွင် ဝင်ထိုက်လိုက်သည်။ ။ မသင်းနွယ်၏ လက်ဖျားလေးများ အေးလာသည် အထိ လေအေးများ တိုက်ခတ်မှုကို ခံစားလိုက်ရ၍ ကိုကိုမောင့်အတွက် စိတ်ပူ လာပြီး မဝံ့မရဲနှင့် တောင်းဆိုလိုက်သည်။ ။

“ကိုကိုမောင်”

“ဟင် ...”

“ပြန်ကြရအောင်နော်”

ကိုကိုမောင်က နားမလည်သလို မသင်းနွယ်အား ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ကိုကိုမောင် ပြန်ချင် သေးဟန်မတူပေ။ သူသည် ည၏ မြစ်ပြင်ကျယ် ကိုကြည့်ကာ ချစ်ဦးသူ စိမ်းအကြောင်း တွေးနေ လိမ့်မည်ဟု မသင်းနွယ် စဉ်းစားလိုက်မိသည်။ ။

“ပြန်လေ”

ကိုကိုမောင် ထိုင်ရာမှ လေးတွဲစွာ ထလိုက်၏။ ကိုကိုမောင် ခြေလှမ်း နောက်သို့ မသင်းနွယ် လိုက်လာခဲ့သည်။ ။ ထုံးစံအတိုင်း စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောကြဘဲ ဆိတ်ငြိမ်စွာ လှည့်ပြန်ခဲ့၏။

ဗူးဘုရားအလွန်တွင် မီးရောင်များ လင်းထိန်နေသော ဘုရားဝင်းကို တွေ့လိုက်ရ၍ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ...

“အမျက်ဖြေ ဘုရား”

ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်လေးကို တွေ့၍ ရုတ်တရက် ခြေလှမ်းတန့်သွားသည်။ ။ ကိုကိုမောင်ကမူ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ သွားသည် ကို တွေ့ရ၍ သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ချပြီး မတ်တက်ရပ်လျက်ကနေ လက်အုပ် ချီကာ ဖူးလိုက်သည်။ ။ တိုးတိုးလေး ဆုတောင်းမိ၏။

“ဘုရားတပည့်တော်မအပေါ် အမျက်ဒေါသရှိပါက ပြေပျောက်အောင် စောင့်မကြည့်ရှုတော် မူပါဘုရား”

*